

Film ja Elu

N.
18

V. aastat.

Pühapäevaleht kõigile

Täna sisus: Huvitav kirjeldus kõhuraia-
kijaist — Ujumiskeelu 400 a. juubel.
Haruldasi elukutseid j. p. m.

Hind 10 senti

Reedel, 2. juulil 1937

Ilmub reedeti

Iludusvõistluse rahvahääletuse tulemused

Erakorraliselt suur huvi iludusvõistluse rahvahääletuse vastu. — Hääli anti kogusummas 29.686.

Rahva otsus: „L“ Pärnust Eesti kauneim naine. — Teisele kohale tuli „Jean“ Berliinist. — „Viivi“ Nõmmelt ja „Juta“ Türitl võrdse hääle arvuga kolmandal kohal.

ILSE LÜDIG kes 1936–1937. aasta ilu-
dusvõistluse rahvahää-
letusel tunnistas Eesti kauneimaks naiseks.

„Film ja Elu“ poolt korraldatud ilu-
dusvõistlus 1936.—1937. aasta Eesti
kauneima naise tiitlile on jõudnud lõpule.
Kokkuvõttes hääle üldarv — 29.686 —
näitab selgelt tunduvalt eluline oli meie
lehe poolt püüdnud kättemaks. Juba aja-
võistluseks hääletatud soovimatu arv
— liiga tuhat — enamus asja laialt
löödud. Kõik ei olnud võimalik
avaldada kõiki, kuna võistlus enamuse
meie saadetud ülesvõtteid oli fototehnik-
ne külg võrk.

Guugiga peab märkima ka seda, et nii
iludusvõistlusest osavõtjaid, kui ka hääle-
toajaid, on mitte üksnes meie kauni kodu-
maa igast nurgast, vaid ka välismaalt.
Viimaste juures pidas toimetuse omaks
ülesandeks teha kindlaks nende rahvus-
sine piltide avaldamist.

Viiesolevaga tänane kõiki, kes aitasid
meie ümbrust kaasa selles sõltas ülesandes
— leida kauneim Eesti naine.

Rahvahääletusel said hääli:

- 1) „L“ Pärnust — 5.019.
- 2) „Jean“ Berliinist — 3.603.
- 3) „Viivi“ Nõmmelt ja „Juta“ Tü-
ritl, kes said mõlemad 3.511 hääli.

Järgnesid „Viivi“ Wiljandist — 3.416;
„13“ Narvaist — 3.404; „Näsi“ Saare-
maalt — 3.181; ülejäänud 4.001 hääli
jagunesid teiste võistlejate vahel.

Rahvahääletuse tagajärgede selgudes
meie esinaja külastas esimesele kohale
tulnud iludust preili Ilse Lüdigi ta kodu,
Sindis.

Seu vält selgesti taavast langes repor-
ter nähtu uuesti hääle. Ilmnes aga, et
„Film ja Elu“ lugejastonna lemmik ei ole

veel kodu, kuna ta käib 1937 a. j. „Screen-
baltis“, kirjastumise osakonnas.

Lühikeste ootamise järel ilmnes ka inter-
vjueeritav ise. Lehes ilmunud pildi jä-
relle võis juba vaid aimata, kuna tegelik-
tus ületas kõik ootused. „Kasvab aga
meie kodumaal nähtudel“ — ilmselgelt re-
porterit peast läbi, kui küsis, kas on tal te-
gemist prl. „L“ga“ Pärnust. Matkuse üle
lestinise kasvut, tuldblood kiharatega raa-
mitud nägu mis kõneleb hurmavalt 19-
aastaste nooruslikust elurõõmusest ning õnn,
veidi tagasihoidlik hääle — kõik need aja-
sid vaele intervjueerija pea alguses päris
legi.

Seletanud oma käigu põhjuse, lausub
kaunitar rõõmusest järelkõlva näol:

„Teate, ma olin peaaegu kindel oma-
s võidus. Nägin isegi unes midagi sarnast.“

Riisuguste väidete vastu pole ühel aja-
lehe neegril loomulikult midagi öelda. Tuli
nõustuda täiel rindel.

„Kuidas saate kindel?“

„Armastan kino ja teatrit väga. See
tuleb viist sellest, et perehõlmus leidub
kinnimiku verd.“

„Mida eelistate leida kindel?“

„Seda, mida ei anna igapäevane elu
nii lahtel käel. Mõnikord on nii teater
kui kino suurepäraseks õppetuniks.“

Ragu nähtub sellest, on vast esimesele
kohale asunud iluduse huvialaks ka tõsi-
palu.

„Milliseid filme mäletate eriti hästi,
sarnaseid, mis jätsid teile muistamatuid
muljeid?“

„Film Dante „Bögu“ oma eksistum-
malise seadeldisega ning sügava sügav on
senini mu lemmik.“

„Ja millised kinotähed hiilgavad teie
huvitaavas eedamini?“

„Peamiselt Conrad Veidt ja Cary Co-
oper. Naistähedest on mu lemmikuteks Ma-
rion Davies ja Greta Garbo.“

Jutelnud veel mõni hetk sellest, milliseid
väljavõtteid tulevikku avab preili
Lüdigi meie lehe iludusvõistluse esimese
kohale tule, kusjuures ei jäänud puu-
dutamata loomulikult ka oodatav koostiste
masiline kokkuvool terveist Eesti, oli aeg
mõtelda rongile jõudmisele.

Loopärast, südamliselt õnnesoov, siis käe-
pigistus, vastastitule hääle: „Clage hästi!“
ning, värske mulje tuiamas
hõnes, lahtus reporter Eesti 1936.—
1937. aasta ilusama naise juurest.

Saatuslik hääle ühetasus viis kol-
mandale kohale kaks nähtut, „Viivi“
Nõmmelt ja „Juta“ Türitl.

Väga võluv neiu Antonina Tasang —
„Viivi“ Nõmmelt — osutus üheks neist.
Reporterit ohimised troopilises palavuses
küpsena Nõmme tänavatel viisid teda lõ-
puks raamatukolpluse „Eduse“, kus ko-
hale tulnud nähtis töötas müüjana.

Lehes ilmunud pilt aitas leida teda ko-
he. Ilmnes, et ka siin on fotolääts osu-
tunud pimedaks! Võlvu tumedavereline
nõkone täis tagasihoidud ärevuslikku
oostust, kui pärin, kas on tegemist preili
„Viiviga“.

Jutlemisel selgub, et preili põlvkond
ja poolt lõunamaalt, praegu 17-aastane
ja usub täie innuga elu ilusse ning päi-
lese heatahtlikkusele, millise tunnuse-
külastab igal võimalusel Nõmme ühust.

Reporteril ei aita muud, kui peab tun-
nistama, et on leiutanud jällegi uue näti-
neiu.

Tööaja lõppedes avanes võimalus ju-
telba nähtutuga ta sammumisel kodu poole
ning reporter lahtus veendumust talju-
kindlalt, et rahvahääletus on kroonitud
väärilise iluduse.

Järg lk. 2

Asta Margusson

Juta Plehanov

Antonina Tasang

Ahvide week-end

Peter Hammerichlag.

"Girls and boys!" ütles härra Gould-Scrapper ja ta parema käe väikene sõrm ütles maataardil. Mr. Gould-Scrapperi väikestel sõrmel oli kollas värvitud tšehi tollipiltne küüs ja üks plaatina sõrmus kaunistas juuruse smaragdiga. See sõrmus polnud osutunud õnneliseks oadavaks, oli aga selle eest nii kole, maitsetu ja kohmakas, et härra Gould-Scrapper ei võinud painutada oma sõrme kui kandis sõrmust. (Aga ta oli juba väärt.).

"Girls and boys!", ütles ta, "ma ei taha teha teile igavust. Üks short-story. Kõik

Ja see oli nii, et veel hullemini. Ja järgmisel hommikul jõidid kuuks luuvalget kahetükkimise isilindilist hõbepano-Suizat hõbetatud radiatoritega ja härrastega minema. Esmimeses autodes istusid mr. Eddy Gould-Scrapper, pidu peamees ja poissmees, samuti mr. Keith Hall-Protois ühes abitaaria Georgia ja tütre Virginiaaga. Nii ei jäänud ühtegi Virginiat, naine, aga ta oli palunud nii armjalt ja süüvalt, et ta võeti kaasa. (Enam ei olnud ta väärt.). Teises autos istusid mr. Ezzedja Everjob abitaaria Eunicega ja mr.

Pöder Ufa kultuurfilmist.

Foto Ufa.

enam-vähem võimalikud week-endi kohad on ülevõetud võõrliit. Miami, Palm Beach, St. Morris, Nibbühel, Monte, Grisco. Nüüd päis ofsele! Ks ole?"

Ja ta sõbrad ja ta sõbrade abitaariaad noogutasid päid ning leidsid, et see on nii.

"Eks saatsin ma James'i (James oli mr. Gould-Scrapperi kummitõnne) kolme nädala reisile ja osin ühe väikese saare. Ta maksab üks miljon dollarit..."

"Ned, see ei või olla üks prima saar. Ära ole mulle pahane. Ned, muudu oleks ta maksanud kümme miljonit". Mr. Gould-Scrapper ütles nõuist natuke punaselt, näis üs hea alumiini huiult, nõustus aga siis: "See ei ole esimese järgu saar, selle eest on ta aga garanteeritud inimistele ja meie saame omel korra omal week-endil olla ainult endi keskel. Ma arvan, sel- lest aitab. Saar on tähts..."

Härrased kummardusid laardi kohale, aga saar oli nii väikene, et teda polnud märgitud. Siis tõidid härrased kum- mades, aga ütski neist ei lausunud seda, mis oli neil tõigil teisel, et mr. Gould-Scrapper on lõpetas iflagi ainult üts kühupung ja võõrliit tüüp.

Aga nad ütlesid viisakalt "mhm". "James ootis jamaa ka ühe sõbrava jahi- meesfonna vilunud kapteniga ja mõned ufsadadadad lootsid. Kuitun teid, girls and boys, võetma week-endi minu külastatena mu saarel. Sõitu algame homme kell ühe- sa hommikul. Minu kuuks autod — kerged suveautod — muafse kofe siia ja jäetafse sõidumafafis. Umbes kofe väikwaga ole- me mere kaldal. Merejõit kofab ainult neli päeva. Täna on esmaspäev, oleme siis week-endis parasjati kohal."

Härrased noogutasid päid, see oli õigus. Ned oli forcaarmastaja. Ta võttis tas- kufi oma wanaft Hiina portifelaanift näri- mufekummi toosi ja pistis juba ühe näri- mufekummi tableti, mis oli ütskühutafud kulla loatuga ja maitfse jõledaf.

Siis lõhatus ta ja härrased teadsid, et nüüd tuleb punkt.

"Tahame elada meie saarel kõige ferge- mas riietufes puie otfas ja toita end ai- mufi puuviljaf. Ameerika keele tarvita- mine on week-endi fefimufel fefelafud. Puu- viljad, ujumife trifoob, lõpfefifud mangu- d, kifas ringfend. Meie saare nimi on Pau- titi-futi ja meie väikefse matta lipufirjats on "Mhohde week-end."

Siis hüüasid härrad ja tagusid endi pal- fufele reitete ja daamid punastafid natu- fene ja ütlesid: "Miihh", ja siis aplodee- rufid nad kõit.

Ned Gould-Scrapper muigas upfakufest päris rumalaf. (Peaagu kofe miljonit dollarit olid talle seda väärt.)

Ja mr. R. Hall-Protois küfis: "Sa wana fefm, kufi on ful see wõlu- lollus wälja fraamituf?"

Ja Ned: "Mh, James laenas mulle üht raama- tud omat fofuit. Ühe farnaf foomilife wana mõtufaja mõirgamife... ühe... mr. Mousfeau. Ta nimi on Tagafi loodufefse". See loomilife wanafois elas umbes ka- kufajaa aasta eest fef Pramiusmaal, wõit- tufagil fõkufpool."

Sass Viigisalu

Autobiograafiline

Miks mu soovid ei saa taevani tõusta, Greta Garbole saatsin kord kirja, on neil sisu nii übe ja rumal, ma vaid tahan et mu kõvera lõusta ringi vahetaks kõikevõimas Jumal.

Selle soovi mul ütles üks hulgas, kes mult riided ja raha viis ära. Ma ei kaeba, mul polegi julgust maailmas teha sest kára.

Ei ole nagu Mahatma Gandhi, maailmale tuttav mu nimi. Vaimu ergutan: õhtuti brandit ja palavat puskarit imen.

Ent siiski mu mõtted on lapit, kord selles on kõrts, kord ka klooster. Suured plaanid need on nagu vapid, mis kanasest seismisest roostes.

Pole sellegi poolest ma traagik, vaid kõigele kaasa ent naeran. Kana koitavad mustavad kaagid, mis minule langeksid kaela.

Mu tahted on teisale randund, kus polnud mu sihtide sadam. Olen elus kord truudustki vandund pole suutnud kuid armastada.

Must põgenend siniseid silmi, hulk punaste huulte jooni, sest et ma ei kõlbavat filmi, taskus ei omavat krooni.

Ent siiski täis võitluse taht, päevast päeva lä'en pulmade poole, et kuulda söimusunade rahet — jätta elu kõik Jumala hoole.

Nüüd värsid on paljastand minu, selge pildi tost möödumist rajand ja mu eluteater ning kino kättesaamatut senini vajand.

finaruumis kaasa, oli aga enne laeva vä- ralejõdmist, paar kilomeetrit enne randa hüpanud vette ja ujunud lahutava vähe- ma Pau-titi-futi saareni. Ümber kaela landis ta kummit fofit paberit, täitesule- pead, päevapilditaparaati ja üht figari- fardi hureit fuurepärafifelt tõõtavaf enda ehiatufd faatejaama. Kaks päeva oli ta talbal peidufd ja fuufvatas oma oadavat üti- fonda. Kolmanda päeva hommikul aga — go on, fofny — intervjueeris ta tub- lit gorilla üti Sing-Songit, kes laenas na- tufene järemõitufult ühel lamamiftoolil rannal ja alati pidi kõhima Wõifst ja fofda järtele. Fofny Smart oli üts wõifst ole- wus. Ta teadis loomufitufult kõife, kõnetas aga fifti Sing-Songit kui "mr. Eddy Gould-Scrapperit" ja õnnitufes teda ta juba nii fuurepärafifelt loomufitufi ahwifitufi wäl- janägemife puhul.

Ja siis rääkufid mõlemad härrad waga ilufafit ja feftiwafit teine teifega. Sing-Song oli leidufud üheft fummabanift ühe ameerika grammatika ja rääkis juba üht fiftalduft fuigi natufene fuuguhaaleftit ffangdialektit. On need gorillad aga õp- pufit wõifvaf loomufd.

Ja wana rumal Sing-Song oli meeli- tatufd, kui fafafit Fofny küfis takt, mida ta mõtleb mandri, Kanaada wiftituf, üs maforra, miljardäride ja ka gorillade tu- fefitufi kofita. Ja oli ühe, et teda peeti juba liig targaks miljardärits ning ütles lõpuks:

"Noormees, meil on fiin juba mõned päewad meie saarel üts hufiwtufu fari alasti mäfartefafid ahwe. Mehed on peaaegu täiestit fariwafetaf, nafjed on wärwiufd pu- nafef ehk kollafef ja nad teewad offe imeufufwärafifit larmi. Patufiufi neid loomi teie fuugupeetuf lehe fandu müügile."

Siis häägas mr. Sing-Song oma fiftift iärti, et hügada end natufene ja Fofny Smart kaduf fäält. Fõnduf pöõfafefse, liigufas aparaati ja teadufas fangele üte mere, läbi õnnitafud ofariifide, fufi oma peatoimetaja tuwpa...

Ja fafteftit hundi hiljem labfus Mehifo labeft wäifene päästefefepeditufioon. Üts wä- ga wäifene ja wäle filmiühinagu "Silver- fhone-Brothers'i" aurit. Nad tabufid wän- data üht fufumafilmi. Üts fefimife fuu- ruufega aurit, täidetuf reiftataga ja wälja faadetuf Cooki poolt (New Yorgi ofafond). Need tabufid naba kõife ofe fofapeal. Üts wäifene era mootorjahi üleswõitafega ja

ajafirjaniftufedega "World Spy'it" Fofny Smarti toetamifeks. Ja siis weel üts öie- ti juba wäifefimufd purifefas päästefamee- fafefega, kes tabufid naba, mida annab weel teha. Too aga polnud fuigi findel fõiduf ja jät peagi maha. Teifed laefwad aga fõidufid Pau-titi-futi fofe fuure juba kol- me päewa pärafit. Ja oli ka ültm aeg...

Mr. Gould-Scrapper ja teifed olid ter- weft week-endift ja ahwifitufi täidetuf üte pea. Fiegi filmatufafawafit paha täitufine ei rõõmufatufd neid enam. Nad olid juba ammugi fuiganuf endid tülfafufefeni, nad ei tahufud ka enam firtida üts teift fariwu pi- di, loopida wäifafiftufu fanaandefga, ei tahufud enam hüfuda, fufufda, wiftitufda, mafufutafa ja nad ifegi hafafid wuefti amee- rifafefelt fariwifutafa. Nad kamafafid fofuf- wafufde, peawafufde, fiftmeie wenfufte all ja olid äratorgitufd wõimafufeni mõftitufef, punfipelfafefit ja fofifrideft. Härrad waa- tafid mr. Gould-Scrapperile ofa päris wafenufituf ja daamid firtitafid talle ham- baid.

Mr. Gould-Scrapper etefas kõit ühele faarbife. Et pääfta fefufufda, faaras ta mäfartefedes mift Virginia R. Hall-Protoift ja wefas ta — rabawaf ahwifituf — pöõ- fafefef!

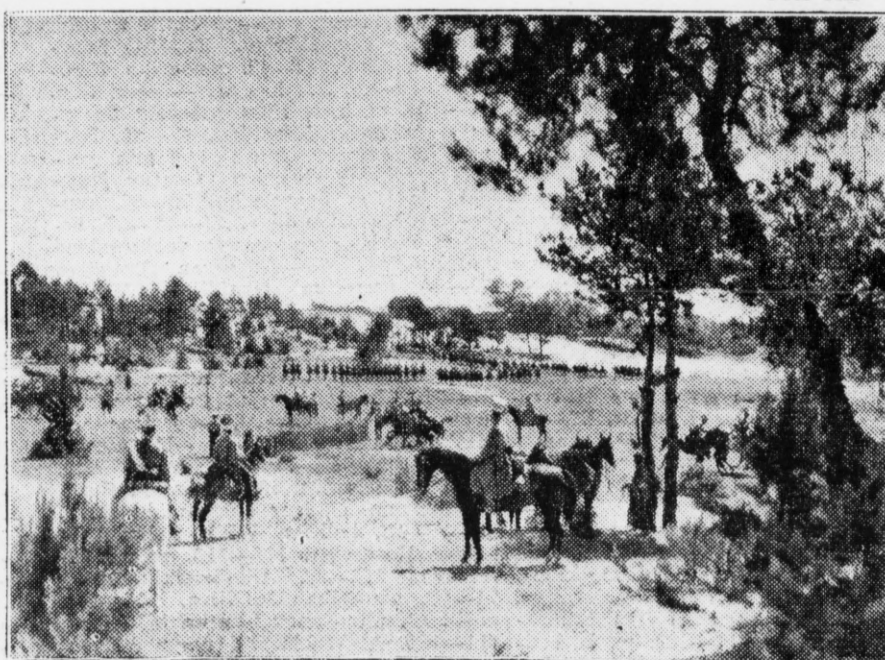
Sääf leidsid aga härrased, et fee minna juba liiga fangele ja panna kõigile ffoon pähe. Kui nad partifafit ronnifid wääl- fafive pidi alla, et minna pögeniftuf-rõõ- welf taga ajama, rauduf pääsfufte efs- peditufioon...

Sing-Song omafefga olid foonitufand firtimaflagaga platati: "Elagu meie wa- bafafafid!"

Sõdantufõfufufafid fiteenid olla elendu- nud ahwifitufand miljardäride fufufwõ- mife fuures. Fofny Smart firtufas felle üte fafsfada rida, kuid "World Spy" ei julgenuf awafadada feda firtufduft.

Nüüd ifitufwad mr. Gould-Scrapper ja tema faafafifid rannal ühes lahtiwõfeta- waf, aga fõwafit fufni fufufitufd puuris. Sing-Song ja ta omafed fäufwad puuri ümber ja fufufwad lõbu. Nad faafwad peagi wuefti rafu majja. Eitfeks peab aga äraootama härrafi fariwafidi ültifoolift, kes fõitfid eile wälja, et õnnitafud ofari- fide ütfefandel efitufones fofd miljardäre puhfakt eraldafa ahwifefit. Fofny Smart faab nüüd nädalas fafsfufumend dollarit rõfhem palta. (Ja feda on ta ka wäärt.)

Foto Ufa.

"Harjutusväljakul". Steen Ufa helifilmist "Surma masurka", mis vändati Poolas Osholenko lähedal.

Kirikuõpetaja.

J. Middlebook.

(Järg)

Dawson sai Wampunilt juba ühe juttu. Dawson oli andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Dawson läks uude juure ja andis talle hea jalaõhvi.

Pühad tulid — laksid...

Saks Wiigifalu.

Ma olen lapse siin ilmas neljas, kes elu lühikult tõeliselt tooma.

Ma tahan rõõmu leida seljas ning pühaks igapäevaks Nooma.

Ma hinga pillidele kätke maailma paigast tõusva kaja.

Blondini armastin kui õal, kel süütu hing ja hirmuaja.

See kummitab ei seega viirund, veel teigi trumpe aju seedis.

ning arvas hõlbele jesse jirdunud maailma kummit viirund.

maju ja eriti „Tule sisse“ üt, kuid ei leidnud Henry R. Dawsonit ainult jälge.

Järgmisel hommikul, oli pühapäev, ratsutajad sõidid ja ta abiline kühjade kättega tagasi.

Headit arvas, et Dawson oli vägenenud üle Mehiko piiri ja tabunud. Jutustaja ütles, et ta loodab seda jüdamest, kuna mees oli tõeline ähvardus linnale.

Kritus ronis ta oma jähmatuist kantselisse ja jultustas mõrvariteid, kaardi mängijateid ja kurtajatega, veldes, et nad saavad kõik lord oma karistuse.

„Tä, kes kühub end Henry R. Dawsoniks“, kirjutas ta, kuna filmid pilvudid sädemeid, „on tõotamud, et ta peab mu läbi.“

Wenad, kui see hoopisega veel lord tules Mariballi ja astub mu vastu kui mees mehe vastu, relvata, nagu ta forat tahtis teha, ammu ma talle tubli terevõie.

Kuid wennad, ärgem rääkigem enam sellest ilmasist asjast. Mul on midagi palju tähtsamat teile ütlema. Meil on tarvis paremat ja suuremat kirikut. Palgid mofakid mulle kaskubad dollarit. Kui teie toote raha, ostan ma puud ja ehitajad kiriku enese kättega üles.“

Ta rääkis kui mees ja olime kõik temaga nõus. Ta sai lubaduse rahale järgmiseks pühapäevaks.

Samavõrreva õhtul areneid barikadid mängud „Tule sisse“ laadis. Enamus meestest olid loid, väljarelvatud mõned vanemad veremehed, kes olid muutunud täiesti ühikluse ja loid loid. Korraga — imede ime! — sisse astus Henry R. Dawson, juured Coltrid rünnasid mõõd nagu varemgi. Ta polnud sõbradeid, oma kergekäelise kaskitamisega pööras: ta türe kätt relvaga mõjutas ta, arvan teda. Ta astus kõrgi leti juure ja võntas sellele just nii nagu oli teinud seda oma ilmutamise eimisel õhtul.

„Maandid kõigile!“ kirjutas ta. „Selle järele teen tolle vana taevasele jubi pehme!“

Wida ta ütles minust oma viimases jultuses, seda kuulsin alles nüüd ja teon ta nüüd kindlasti omai uskut väälja. Kui ta ei taha nalla ja võõrda minuga, kui mees mehega, nagu ta ütles, laien tal lõvoad peast ära! Noaga igakõige minuga; siis läheme tihkumisele!“

Kuna teised mõrvarid baaris, tõatati arvavart Ebenezeri oma mäel. Mnal võles külmalt, kuid maja oli tühi. Mu jüda läks tergemaks, kuna kaskin et Dawson võtab kaskitusele relva ja õpetaja saab baarivõtta.

Arvavart, et Jones on eht linnas, külastates mõnda oma karilannastest, nagu ta tegi barikadid ja jättis külmale võlema, et naha tagajärjel onni. Veitrit end võõrastele ja ootasin Dawsoni tulekut meesrega.

Mul polnud tarvis oodata kaua, jätt

Tõid pühad meele mitu randa, Rivierat ihlas jüda tultu, ent rahakott mu taskus lauda ei suutnud jarnajd ranta lultu.

Said ahvatlused verre kastet, waim siples juures kvaliteedis ja pühiks maale jalaõstet

ivaid külastama viisid Meedit. Ei leia lehtlõunis tõnu...

Sing armunud, kuid jalad rakkus. Mhoi! — mu tuju ilmutand, kõik mõõdunu isad rõõme rakkus.

rääkides ja naerdes libel ajal, ilmut relvafangelane ja ta järelajad. Dawson läks uude juure ja andis talle kolme jalaõhvi.

„Tule väälja ja võitle minua nagu ta lubasid!“ kirjutas ta.

Wastust ei olnud ja Dawson wimmas uuele ure hoobi.

„Tule väälja taeva pilvot“, kirjutas ta rõhalelt.

Wäldes tagumist, wistlus ta waim uht ja murdis lulu lahti. Siss tormas ta sisse, haaras oma Colidi ja hakkas nistama.

Bang! Bang! Bang! Bang! koloid laud, kuni püstitohu luite oli nii pake, et wacwakti veel wõis näha midagi. Reale revolwreite nut laadimist, et olla walmis mõndeks mõimalisteks wabelegamisteks, ajas ta forapärastele häwitusõõle, wimeidoks kõile mis puutus kätte ja lõpetades wõõdi ahuast wäljawiiskamisega. Siis läksid kõik tagasi „Tule sisse“.

Arvavart Ebenezer oli waga rõõme, kui leidis tagasi tules jamaie häwitusõõdest, kuid ma ütlesin talle, et ta on õnnelik, ei ei kaskunud Dawsoniga, jätt jee oleks tarwitanud oma Colte.

Reale selle hakkasid asjad arenema siis reki, isegi Mariballi jaoks.

Järgmisel pühapäeval, parajasti kui õpetaja kirjutas kottu raha et osta walle ta uue kiriku ehitamiseks, astus sisse ühe jaltoliitne ja areteeria tal. Ametnik ütles meile, et see olla Jonesi wana triff; ta oli üks tuntud petis, õhtuid taga igakõõl ja igakõõlalt alawäärtsust tüüp.

Mebed said nii rõhalelt, kui kuulid kõi ai ta kurtidege registrit ja tawarid kudas neid oli wõetud alaltu minaridi, et nad wõitid „Jonesi“ debektiivist, torwastid temaga kaskema puu juure ja roõid ta sinna üles. Tõkal olid asiad Mariballis kassis mehitid.

Reale lbumisõõi lähtime bulakofsi mõesse, et õstida „õpetaja“ onnis. Seal tegime ühe haruldase leiu — revolwrid, müded, laapad, Steffon, habe ja wacwakt — kõik mis kuulus Henry R. Dawsonile!

„Arvavart Ebenezer Jones“ ja „Henry R. Dawson“ olid üks ja sama isik!

Õimeist forda alles siis tortas meile kõigile filma, et õstame näinud „Dawsoni“ õimult õhtutel ja et revolwrfangelane ja õpetaja polnud itamund tialai libel ajal.

Siiski jätt meile tagajätk, mite ta rüdi enema tase itkuna ja näritama jarnast bnd enda tagajätkist, kui jee ei olnud eht relvud liblalt kaskitustate eemaldamisteks. Oli nüüd Ingu kudas tades, ent Henry R. poomilega kadusid nii õpetaja kui revolwrfangelane. Ja weel peäin aastaid peale selle ei julgenud minust taewarilooi pista oma nina Mariballi.

(Järg)

Väga korralik ja odav kellade, kuld- ja hõbe-asjadetööstus **„HOROLOOG“ TARTUS**, Väidu 21, Töötama-ainult vilunud meistrid. Täp-ed kellad müügil Ostetakse kulda ja hõbedat oma tööstusele kõrge hinnaga.

Silmad sila! Hallo... tütarlapsed! Kaks poisslast soovivad lõbusat **tutvust-kirjavahetust**. Foto soovit. Vastus iga'e. Kirj. Rüpina p.stkont., raudtee sõidupileti nr. 5290 ettenäitajale „Vili“ ja „Ais“.

Neiud Kes sõidaks minuga pühapäeval mere ääre ja metsadesse? Kes oleks huvitatud koomilisest boheemlastüübist, kes omab kindla teenistuse ja omal alal suure karjääri. Palun teat slt. soov. fotoga „Viime südamed lainetesse“.

Neiud, kellel on soe süda ja puhas hing, **kirjutage** armastuses pettunud noormehele. Varandus ega vanadus pole tähtsad. Slk. „Siiralt“ all.

Hano! Kas tahaks keegi noormeestest olla väikese lõbusa tütarlapsele sõbraks, kellega saaks mõtteid vahetada kirjatel, vesta kaunist suvest? Kas leidub veel neid, kes väliste omaduste kõrval hindavad ka hinge, aga siiski elurõõmsad on? Kas leidub — ja kui leidub, siis kirjad palun (võimalikult fotoga, millele omaga vastan) slt.: Lähtru p.-ag. Vanaküla, Kadaka pt. „Hilma 17“.

K. a. Leeny! Teile on nüüd kiri Ed. Raudsepa ajalehe katoris. Saatja: „Armastus pudupoe akna taga“.

Hei kaunitar!

Vaevalt aimad sa, Vaevalt taipad sa, Kuis nii väga sind ihaldan ma. Ja kui aimad sa, ja kui taipad ka, siis palun sind — meil' kahel' musikaalsel' poisil' kirjut. soovit. foto ja enesekirjeldusega 15. juulini. Vastame omadega. Aadr.: Veriora vaks. ag. Rahakaardi kviitung nr. 1406 ettenäitajale. „Violino“ ja „Gittarr“.

„Juta“ Türit,

iludusvõistlusel.

Hallo... Tobin paluda...? Helkest, mil nägin Te pilti ei enam rahu saa ma. Te võlvu sharmantne vaade mind vallutand. Tobin paluda, kui mitte rohkem, siis fotot... aadressi Te kütkeis viibivale kauni Võrumaa poisile Rüpina postkontor isikut. nr. 188739 ettenäitaja „Vaade võlvu“.

Ma tulen

Ja nüüd kenimail päevil sinuga kohtan. Saan su armsamaks, jäävaks, süütan sus huvi. Ma olen hing, kes ihkab teist hinge, kuid kahtlenn ses, ei sarnast vist küll leidu. Oh tule, kallim neiu, ei kahetsema iial saa. Juhuseotsijad mitte täilitada. Kirjad sl. Tartu esind. Ülikooli 25—3. Kaitseväge tunn. nr. 1989 ettenäitajale.

Kirjutage kahele neiuale ja noormehele,

tutvume

Järva X lalulpeol. Väike-sekasvulist ja mittetat-sijail tutvuse lõbust loobuda. Kirj. Paide, ajalehekiosk. „Anne“, — „Meeli“, — „Rein“.

Hallo noorurid!

Ülatage käsi, matkame koos päikesesse! Kirj. slt. „Säde“, „Siri“

Kaks kena iseseisvat nais-hinge. üks elust pettunud proua ja preili soovivad **tutvust** härradega, van. 25-40 a. „Bränett Lia de Putty teisik 25“, „Shtatän Riina 22“ Foto soovitav. Aadr.: Võru, Uus tn. 5.

Naine,

kus oled Sa, kelle südames armastus tagamõtteta, kelle silmis on elurõõmu, pilgus puhtust, hinges huvi mehe vastu, kes ot-ib kahe s'da-me kooskõla? Kirjuta slt. „Hingeline armastus“ all.

Neiud ühe Festi.

kes vanad 18 kuni 20 aastat. Telega soovib tutvust välismaal viibiv eestlane. Vastan igale kirjale. Foto soovitav, kuid mitte nõutav. Kirjad palun saata K. Kotkassar, S/S „Torni“, Messrs. Matthew Shipping & Chartering Ltd Newport man. England.

„Film ja Elu“ tellimishind postiga: 1 aasta Kr. 4.50, 6 kuud Kr. 2.30, 3 kuud Kr. 1.20, 1 kuu Kr. 0.40. Välismaale poole kallim. Tellimisi võtavad vastu kõik E.V. postkontorid. Kuulutuse hinnad kuulutuse küljel 1 veerul 5 snt. mm, tekstis ¼ lehekülje laiuse veeru mm 10 snt. ja ¼ laiuse veeru mm 14 snt. Kuulutusi võetakse jooksvasse numbrisse ja talitusse kesknädalani. Peatoimetuse-talitus Tallinn, Uus tän. 5—4-a. Avatud kl. 10—12 päeval, välja arvatud neljapä. ja pühapä. Tel. 464-85. Peatoimetaja Heino Tammet, kõnet, igapäev kl. 11—12. Tegevtoimetaja kõnetunnid kl. 10—12.

Posti jooksev arve 594. Arijut Ilmar Tasang.

Väljaandja ja vastutav toimetaja HEINO TAMMET.

B. SARAP.

On kaunid suveõhtud. Kas ei veedaks meiega koos need õhtud! Miks ei määra Sa enam kohtamist? Mis on selle põhjuseks. Teata kallim endast! Slk. „Eis“

2 kindlas teenistuses poiss-meest soovivad **tutvust** abielu mõttes samasuguste prl. või prouadega, vanus 18-28 a. Kirjad slt. kuni 10. VII 37. „Ervin 24“, „Ott 22“.

„FILM ja ELU“ 1937. a.

SOODUSTUSKUPONG Nr. 17.

Kupong võimaldab — peale 30-a põhimaksu igale kuulutusele — tasuta tutvuse- ja muud kuulutused. Kuulutuse saatmisel tuleb arvestada iga 20 tähe kohta üks soodustuskupong. Peale selle tuleb iga kuulutuse juure — kuulutuse saamiseks vastamata — lisada postmarkides 30 senti põhimaksu. Kuulutajad, kellel kuponge ei jätke vajalikul arvul, võivad lisada puuduva osa postmarkides

Talitus jätab oonele õiguse kuulutuse teksti muutmiseks. — Väljastamata kirjad hontakse talituses alles 1 kuu kuulutuse ilmutamise päevast alates

Igatsen veeta suve näkina sulistades vees. **Faan. kus asud Sa!** Tule —auga vabasse loodusesse. Kirjad slt. „Näkingeitsi“ all.

Mees! Kui omad koda ja igatsed abielu-tada töõka ning hää-südamele 28 aastase naaseleuga, siis kirjuta aadressil: Veriora jaam, pk. 19, Erna Moon.

Ujumiskeelu 400-aastane juubel!

Ajast millal ujumine oli põlastatud, häbistav, alandav, jumalavallatu, jõe, ropp, sündsusetu ja karistatav tegu.

Prütsene põletab, higi voolab, hing kipub võrse lahutama maitset kehast. Suvine soojus mõimutseb.

Mida teha? Igatiis kes väheenezi saab, olijb weit. Ja see on loomulik. Vähemalt praegu. Keskajal polnud see aga loomulik vaid karistatav kui kuritegu Jumala ja inimese vastu.

Vanaja weearmastus taganes aina enam teistliku ilmalvaate ees, mis nägi kõiges oma teha eest hoolitsemises pattu ja kuradi teenistust. Majaoskjal arenes sellest wälja sirgejooneline mustuse ja kasimatuse talitus. Waimse elu ja enda „arendajaks“ olid kooritud ning waimulikud üldise ja kui arvestada sellega, et oli näitaks kas wõi nunnatloostreid, kus ei tapetud ainuistki täid, et aga mitte hoolitseta oma patuie teha eest, kuigi neid samuseid nunnat loiwad ja õigiwad miljonid täid wajasid hädasti juuri „weretama“, siis on ka arusaadaw, et kama mentaliteet pidi aegamööda naltatama kõiki jeltistonna lihte.

Oli ju keskajse eurooplase terwe elu mõte — püüda taewariigi poole ja kuit pidi ta selleks wõitma weel paremat eeskujut kui „pühadelt“ wendadelt ja õdedelt?

Majalwaasit õfutus aga kiritu ja tema poolt inspiireeritud õigufemõistjate wõitlus puhtuse vastu pilapale raskets ja inimese „patune ning wastuhakkaja iseloom“ löi end wõlgi jultumult läbi. sest head eeskujud ei aidanud enam ja oli tarwis juba kohtulikke määruist, et tõestada selle pahe lewimist ja liirendada ta juurteni wäljarookimist rahwa hulgast.

Mis puutub jeltistonna kõrgematesse kidesse, siis polnud wõitluse teraw ois sihitud nende vastu. Neil polnud aega mõtelda puhtusele ega enese pejemisele. Minus, millega kaotati minewiku jälgil näolt, oli freem puudriga ning higi haitu kehast — rinnas kantawa lillekimbuga. Bealegi oli igal rital fagedamait fokkuputeid waimulikuduga, kes wõijid juhtida neid õigele teele. Kullein lugu oli juba wacsema, tõdaiwa kihiga. Juba oma elutuse juures said nad sageli märjaks — kas wõitma käes eht läbitades weit ning wõijid eht weenduda päris „omast käest“, et peale farnase ootamatu fauna oli enesetunne parem. Tõdenaõliskelt wiis see neid „patuieie mõttele“, wõitma wõit jõlle fultumist ootamata, otijida palatwal ajal ise wefi üles.

Ja siin oli moraal hädasohus!

Wõitluses enese pejemise, ujumise ja üldse weite mineku vastu ühinesid kõik tõdesolowa aja targad pead.

Et kriipjutada alla oma teaduse koostöia kiritu tõetspidamifega ja näidata oma solidaarust waimulikkuga, tõisid endi keelawaid hääli XVI sajandis arstid. Nad hoiatasid iselikut kõiki rumalaid inimesi wee eest mida on foendanud ainult päike!

Elfassi linnaarst dr. Goeg Victorius seletas omas 1560. a. ilmunud raamatus autoriteetlikult, kuiwõrd kahjulik ja seda otse tapiwalt, on inimesele külm jõevefi, kuna ta „julgeda higiangud“.

Arstidega ühinesid wõitluses ka kooliõpetajad ja paljude koolide siisfordadesse asetati weetomineku teelu paragrahwid, kus juures sellest keelust illeasimine tehii raskelt karistatawaks. 1537. a. näitaks pandi maksma Hamburgi Johanneumis määrus, kus öeldi: „Kes läbewad wee juure ja fupelwad ning läbewad ujuma nagu haned ja pardid, peawad fandma rasket karistust.“

Nagu nähtub sellest, oli puhtuse vastu wõitlusele rindel lahing igakülgane. Seda fultulutati kantlist, sellest rääkisid arstid selle kates olid inimese terwifis falandufed ja seda tuubiti juba lastele pähe. Neile sellest pidid tulema hariduse juhid.

Sama mitmekülgane wõitlus näitab aga ka, et raskle on rookida inimesest wälja inimest.

Sageli oli weetmineku (ei wõi selba ujumise, sest see ostus oli keskaja lõpupoole fadunud juba peaaegu täielikult) teelu põhjufets ka moraalil kõrgel hoidmine. 1548 aastal keelas Frankfurt linn ujumise ja üldse weite mineku Maini jõlle ära. Waimulikud müristasid kantlist „fupeluskuradi“ vastu ja ei andestanud pihitoolis patite muidu kui — wacse patuie lubadufega ilalgi enam minna wee ligi.

Suur mustuse hullustus, mis oli waibunud wabepeal, wõitis uut hoogu ja mitmed mungakoridud teelasid oma liikmetele wee fariwaimise enda pejemifets üldise ära.

Weel XVIII sajandi keskpaigas ilmus Badeni fuurberfogi riigis määrus, et hoiatada rahwast „nii alatu, kui ka äärmifelt fardetawa ja wihastawa fuplemise“ eest ja fariistada keelust illeasufaid.

Goethe jutustab, „Zuules ja tões“ sellest, kuiwõrd pahaendelise kähelpanu tekitas, kui ta tats jõpra, fraftwid Stollbergid, kes olid fufjutud külastifets Rautweteri juure, Zürichis fufagil wabas loodufes fuplesid fatmatutena. Rautweterile ei jäänud üle muud, kui teha oma külastifete efilbus lahufumifets, kuna „nende meifit, taltfutamatut, ebatrifitit, koguni pagantit loomus selles hääfombelifes ja hästi forratbatud maafas“ wiis ftandaalini.

Asja igakülgfets ilustreerimifets wõijime lifada, et keskajal jõuti wee põlastufega juba niuwõrd fangele, et märjaks faamist loeti mitte ainult häbifis waid koguni fariustifets. Üks ränk fariustus oli see, kui furtategijale pandi nõdre faela ja lohifitati selle otjas olles paadi järele kus istufid fofutunifud. Et inimeie oli wees ja „fai märjaks nagu foer“ oli fofordifete õigufemõistjate hingefarfaste meelest farnane häbiflett anida ei fuitnud peita talt enam misti wõim. Ja pealegi, kuna pejemine, kui farnane oligi fofu fariustus, siis polnud furtategijaja „pubfats mutumine“ üldse mõeldaw...

Selamwanufes ja kohtulikut fumdäärufes fardetawa, terwifit rittawa, ebatundja, alandawa, jõleba, häbifatawa, jumalatwalatu, ropu ja fariistatawa“ fuplemise vastu said efinese mõjuwa löögi alles Mousfeau poolt alustatud liikumise „Tagafiminek loodufesse“ läbi.

Foto UFA

Heli suwises weteuõlus

Ja tänapäew ristib fatusa hullumajaja ifit, kes haktab weel jutlustama wee „fardetawufest ja jõledufest“.

Need ajad on õnnets minewifus.

Häbematu wale

M h r a Gruhenberg.

Robert leiab oma jõbra fofutawaas meeleärakeidus. Kacilikult ofufustab Paul jutustada, omast murest.

„Sa tead,“ ütles ta, „fuidas ma arwastan Maryt. Aga järsu ei ole ta enam nii lahle kui warem, ifta fagedamini juhufub, et tal ei ole aega minn jaoks. Ja ma fufutan endale seda ette nii, et feal on mängus üts feine mees.“

„Küfi talt ametil!“ andis Robert nõu.

„Kui ma sellest räägin, naerab ta ainult. Sa tead ju tema wiifi. Ma ei fannata seda teadmatult enam fauent wälja. Mäifets eila: rõõmufafu, et wõin weeta õhtu

temaga. Dotamatult aga feletab ta mulle, et peab fõttama foju ja olema emale felfitfs.“

„Wäga fiiduwäärt.“

„Zoomulikult, kui see aga on tõfi. Praegu ei wõi ma aga ei magada ega ta fõõtada ja ofte furen furbufesje. Ka pa-him teadmine oleks mulle arufam. Aga fuidas pean faama seda?“

„Kui ful on julguft tõele filma waata-mifets, siis wõid faada teada, kus wiibis Mary eila.“

„Kuidas on see wõimalik?“

„Ära küfi. Pista üts ta firjadest fasku ja tule minuga.“

Mõlemad mehed jõuawad ühe eeskinnama ja ette. Robert läheb ees. „Sabine de Maha“, fultufab ufseplaati. Üts noor daam wõtab mõlemaid wastu.

„Minu jõber,“ wõtab Robert jõna, „foowib teada, kus tema tulaw wiibis eila õhtul.“

Daam pöördub Pauli poole:

„On teil üts daami firi faafas? Gea. Pange ta minn kae alla.“

Ta fufutab tule. Meglafelt langeb ta transfi. Ta filmab on fuletud ja ta peened fõrmed wärfifewad.

„Ma näen üht umbes kahelümne aastast daami enda ees, ta on keltmife fawwuga, fale, blond —“

„Jah,“ fokeleb Paul.

„Tal on lihtne kónatwalleit ja feifab ühe noore härraga maja ufte ees. See härra wõifite olla teie.“

„Jah.“

„Siis lahtub härra. Daam fifeneb majja.“

„Edasi!“ fiirufiab Paul.

„Kühifese aja järele tuleb daam tagafi. Muid fannab ta õhtuififonda ja fawufnahta. Tänaawa nurgal ootab üts auto, üts elegantne härra tereiab teda. Mõlemad astuwad autosje. Sõiduf beatus ühe reftoraani ees. Üts kelter juhatab mõlemad kabinetti. Raual on lilled, krfiftall, fõampanja. Kelter lahtub kabinettif.“

Selgetinägijanna beatus.

„Kuidas on felle härra wälmus?“ üt-fab Paul jõnu fuuf.

„Umbes nelifümment aastat wana, fale, hallid meelefobad, wurrud. Ta fummardub daami fohale, nende huuled puutuwad fofu —“

„Küllalt! Küllalt!“ fariub Paul. Ta fuitab tule, et peletada tont. Siis fof-mab ta fealt minema. Ta wõtab auto ja fõidab Mary poole.

„Kus olid fa eila õhtul?“ müristab ta neile.

„Ma ütlesin ju fülle —“

„Jah, fa ütlesid mulle, et jääd oma ema juure. Tegelikult aga ootas fünd tä-nawa nurgal üts neljafümneaastane härra, fale, hallide meelefobade ja wurrudega. On see õigus?“

Mary kaotab endawaltifemife. „Üts häbematu wale! Kes julgeb fannitada seda?“

„See pole fahfis. Beafsi on see, et ta on tõfi.“

„Tõfi?“ rariwufeb ja määfseb Mary. „See peab olema tõfi? Sealt Baata feda pilt! Noh? Kas on tal wurrufi wõi ei ole?“

Lilian Harvey Ufa helifilmis „Seitse kõrvakiilu“

Foto UFA

ALEKSANDER TEPPOR

— pealinna populaarsemaid fotograafe

Prof. Tamm

A. Teppori
joonistus.

On paljusid, kes nagu kaavadavad astuda üle läve fotoateljeesse. Mitte seepärast, et pilk objektivile kanunaha ihule võtaks, nagu seda juhtub esmakordselt filmikaamera või mikrofoniga ees olijail, vaid inimesel tunduvad käed, jalad nagu liigsetena — ei tea, kuhu neid panna, kuidas hoida. Leidub ka fotograafe, kelle juures aparadi ees poosi võtmine on nagu piinapingil olemine. Fotograaf keerab su pea kord nii, vaatab läbi aparadi, tuleb ja keerab nõnda. Kord ülles, kord alla, paremale, vasakule. Kuni kord pildistamiseni jõuab, oled sest käänvõimist ja väänimisest väsinud ja tehtud naerunägu tuleb pildile hädine. Ülesvõttel puudub näoilmes loomulikkus.

Kes aga kord pildistanud Aleksander Teppori ateljees, on veendunud, et ta on

pildistatud nagu linnulennult, ilme on loomulik, mitte midagi sunnitud. Teppori kui suure kogemusega fotograafi silm taipab inimese ateljeesse astudes välkkiirelt, kuidas kukub välja soovitatav poos. Ta ei lähe kunagi kätega seadma pildistatavat, lausub nagu möödaminnes paar sõna kuhu vaadata jne., inimesel on tunne, nagu fo-

tograaf otsiks poosi ja ootab käsiklust, mil palatakse teha lahke nägu, kuid seal sõnab Teppor: „Täna!“ — inimese on juba pildistatud! — „Juba?“ — imestatakse. Ja kaheldakse, et kuidas küll võidi plaadile tulla, sest ei teatud ju

„nägu teha“.

kuid hiljem selgub, et pilt on tulnud meeldiv nii poosi kui näoilme poolest just loomulikkuse, sundimatus tõttu. Eriti armastavad seepärast A. Teppori juures endid pildistada

näitlejad-artistid, kes reklaamfotodeks vajavad elavaimelisi pilte. Ei ole tarvis seadmisesest ja sättimisest tüpida ja inimene esineb võttel elu-värskena.

Väga tähtis on ka kohase fooni ja tooni leidmine, mis alal Teppor omab kõrgeandelise kunstivõime. On mitmel korral juhtunud, et mõned teised fotograafid on publiku juuremeelitamiseks pannud välja A. Teppori võetud pilte. Tsaari ajal pidas hra Teppor Siberis Omskis suurt fotoateljeed ja enamlaste aegu oli

Proletkino kunstnik ja fotograaf. Tallinna tuli aastal 1924 ja on siin

sest saadik pidevalt töötanud. Tema ateljee S. Karjas on üks otsitavamaid. Fototöö kõrval tegeleb A. Teppor maalimisega. Ta on maalinud asutustele suure rea riigivanema ja teiste tähtsate tegelaste näopilte, mis üllatavad oma loomutruudusega. Olles maailmasõja päevil Austrias sõjavangis, maalits ta rea

sõjamaale praegusele Tšehhoslovakiast Josefstadti linnamuuseumile.

Omaades kunstniku silma on Teppor oma foto alal saavutanud laialdase kuulsuse. Eestit külastanud artistid ja jõumehed on välismailt nii Saksast kui ka Ameerikast korduvalt pilte järele tellinud — Eestis A. Teppori juures tehtud võtted on osutunud parimaiks vähisama suurfotoateljeede töödest. Sõnaga — Eesti fotokunsti propageerimiseks välismail on A. Tepporil hea nimi.

Küsimusele,

kas ei ole pildistamisel vahest juhtunud ka midagi naljakat,

nagu vahest fotograafidel ikka juhtub, näiteks, et surnu on liigutanud või nii, ei tea A. Teppor esialgu midagi niisugust meelde tuleta. Veidraid äpardusi juhtunud ei ole.

— Siiski! — tuleb talle üks veider juhus meelde. — Tantsitar Szežinskaja tahtis end pildistada ahv õlal. Oli hermelin mantlis. Ahv aga ennast kuidagi pildistada ei lasknud. Tuli katsuda magneesiga. Niipea aga kui magneesiumi sähvatus käis, oli ahv üleväl lae all ateljee katuse eesrüütes ja näitas sealts rusikad. Ahv oli õlalt karates teinud nii välkkiire hüppe, et plaadile ei jäänud temast sabaotsagi. Hirmuga oli ahv aga täitsa reostanud tantsitari hermelinmantli. Oli äärmiselt püüdnud läbielamus.

Omapärane loo räägib A. Teppor aga Siberist. Tollest ajast kui seal hiinlased pidid varustama oma passid päevapiltidega. Tööd oli palju. Aga hiinlane ja hiinlane — need on nagu kaks tilka vett. Pildistati siis üks hiinlane ja tehti ports pilte. Tulid siis teised hiinlased, neile anti ka selle hiinlase pilt. Kõik hiinlased tundsid ennast sel pildil ära, paljude hiinlaste passid said aga varustatud

ühe ja sama hiinlase pildiga.

Muidu seiklustest eraldis, sõjaväes ja sõjavangis võib A. Teppor rääkida otse „jahimehe lugusid“. Toome siin vaid ühe loo, kuidas ta oma kahest kuldhammast ilma jäi. See sündis aastaid tagasi Eestis.

A. Teppor on tuttavate vastu lahkekäeline, mis pantub restoranis väljastomisesse, ja seda lahkest pühivad ta sõbrad kasutada. Kord meelitavad nad Teppori vägisi restorani. On mulje, nagu ostaksid nemad välja. Arve maksmisel aga selgub, et nad on lootnud A. Teppori heldusele. Sellal ei ole aga juhustikult raha kaasas. Tellisid küll teised, aga maksa keegi ikkagi peab. Läheb siis A. Teppor käimlasse ja kisub suust välja kaks kuldhammast. Pikolo saadetakse kallasepa juure neid realiseerima ja saadud rahaga tasutakse arve.

B. L.

„Juba 188 oli meil seninähtamatu kõrgus, 191 aga — see oli kõrgus, mildest oldi seni ainult kuulnud, et nii kõrgele hüpatakse,“ kirjutas ajakirjandus.

Esimese regulaarse kaksikmaavõistluseni jõuti alles järgmisel aastal, ja seda Lätiga.

Enne maavõistlust Lätiga toimus Vilnos veel neljas kolmikmaavõistlus. Eestile oli see maavõistlus jälle mustaks püevaks — jäime Poola ja Läti järele kolmandaks, ja seda suuremalt kui kunagi varem, Läti oli meist ees 15 punkti. Tulemus oli 126:112:97.

Maavõistlus Lätiga tõi Eestile kaunoodatud võidu. Võit tuli aga suuresti õnne soodustusel. Läti oli juba enne lõppu kindlalt juhtimas ja asi näis juba lootusetuna. Siis juhtus aga eelviimasel alal, teivashüppes, lätlaste suurskakeri Dimzaga õnnetus, mille tõttu ta katkestas võistluse, ja mis parandas Eesti võistluse seis. Lõppteatejooks otsustas maavõistluse võidu. Selle sai Eesti. Esimesel Eesti-Läti maavõistluse võistles eestlaste ridades ka praegune soome maailmakuulsus Kotkas. Kotkas tuli kõrgushüppes 180-ga teiseks, kuid kettaheitel jäi ta viimaseks, heites ainult 41 meetrit. Maavõistlusel nägi Eesti spordipublik ka esimest korda 15-meetrilist kuulitõuget — Dimza tõukas 15,19 ja võitis Viidingut, kes polnud veel 15-m mees.

Järgmised kaks maavõistlust Lätiga kaotasime. 1932. aastal Riias tuli ootamatult hävitav kaotus — 70,5:87,5. Läti kergejõustik oli oma tipul — Dimza, Buceniaks, Kivits olid need, kes löid Lätile suure võidu.

Teine kaotus järgmisel aastal Tallinnas oli aga ootamatu, — tabas kõiki, nagu hoop näkku, sest üldiselt oldi kindel võidule. Enne maavõistlust olid eestlaste saavutused lätlaste omadest hulga paremad, mille tõttu loodetigi võitu. Maavõistlusel aga lätlane aga ületas end. Lugu poleks siiski nii kurvalt lõppenud, kuid Eesti nõrk koht oli teatejooksus, ja see müis võidu maha. Samuti puudusid mitmed paremad võistlejad, kes alles pärast maavõistlust ilmusid välja.

Võit Eestile tuli alles järgmisel maavõistlusel Riias 1934. aastal. Ka see võit oli esimese päeva järele kahtlane, kuna eestlasi tabas hulk ebaõnnestumisi ja seis oli ähvardavalt 38:38. Alles teine päev tõi tõestuse Eesti paremuse üle. Võit tuli 13 punktiga — 84:71.

Kuu aega pärast maavõistlust sõitis kergejõustiku rahvusmeeskond mees- ti Riiga, kolmikmaavõistlusele. Konkurents kujunes Eesti ja Poola vahel ootamatult tugevaks, kusjuures Eesti jälle esimesel päeval juhtis. Lõpptulemus kujunes siiski Poola võiduks 4,5 punktiga. Läti jäi üsna taha 72 punktiga. See oli kolmikmaavõistluse punktide mudaluse rekordiks. Poola sai 134 ja Eesti 129,5 punkti.

1934. a. oli maavõistlusterohkimeaks, Lisaks kahele lisandus veel kolmas — Soomega. Ette teada oli suur kaotus, olgugi, et Soome ei saanud Tallinna oma priimakoosseisu. Kaotus tuli siiski suurem kui loodeti — 61:119, kusjuures Eesti sai ainult ühe esikoha.

Teine maavõistlus kujunes Eestile veel suuremaks lüüasaamiseks, kuna parimad eesti kergejõustiklased viibisid maavõistluse ajal Budapestis ühõpi-lusolümpial. Soome võitis enamiku aladest kaksikvõitlusega (Eesti sai ainult kaks esimest ja kaks teist kohta). Lõpptulemus oli 59:130.

Veidi hiljem Tallinnas peetud viimasel kolmikmaavõistlusel näitasid eestlased jällegi parimat küljest võisteldes Poolaga tasavõigiselt. Poola võitis jällegi, kuid Eesti oli võidule lähemal kui kunagi varem. Punktide vahetõrj 134:130:72 oli peaaegu täpselt sarnane eelmisega. Vastandina eelmisele kolmikmaavõistlusele, kus Eesti kaotas alati halva teise päeva tõttu, kujunes seekord vastupidiselt. Esimesel päeval juhtis Poola. Teine päev oli Eesti parim ja kaotus tuli ainult esimesel päeval kahel kindlastiloodetud võidul alal sündinud äpardumise tõttu. Millised need olid, peaks spordisõbral vist veel mees olema.

Olympia-aasta maavõistlused — Soome ja Lätiga on vist kõigil värskelt mees. Soome vastu Eesti suutis paremini eineda kui kahel eelmisel korral, kaotades ainult 26 punktiga, ja Läti üle saavutati suurim võit 90:70. 20-punktiline vahe on ka üldse suurim Eesti-Läti maavõistluse ajaloo.

Ja viimane maavõistlus Soomega — see on kõigil kõige värskemalt mees. Tehes nüüd kokuvõtet kümne aasta jooksul peetud maavõistlustest, ei saa me midagi erilist rõõmustavat. Kaotusi on sülega, võite ainult mõned. Üldse on Eesti pidanud kuus kolmik- ja kümme kaksikmaavõistlust nelja rahvusega. Lahutades kolmikmaavõistlustest ka kaksikmaavõistlusteks, saame 22 maavõistlust. Neist oleme võitnud 6 (ainult Läti üle) ja ülejäänud 16 kaotanud.

SPORT

10 aastat Eesti kergejõustiku maavõistlusi.

Kah omapärane „juubel“, mis iga-auguste muude juubelite vahel, on unustuste jäänud. Kui seda juubelit meele tuleta, siis oleks pidanud seda tegema veidi varem, sest Eesti esimese kergejõustiku maavõistlus toimus 28.—29. mail 1927. a. See oli Eesti-Läti-Poola kolmikmaavõistlus Varssavis.

Enne seda oli eestlastel maavõistluse laadilisi kokkupuuteid välissportlastega ainult soomlastega, ja nimelt Tallinna-Helsingi linnavõistluse näol. Helsingit esindas alati üks klubi — HKU, ja Tallinnat peaaegu kogu Eesti, kuid sellest hoolimata said eestlased alati rängalt lüüa.

1927. a. kevadel jõuti siis ka esimese maavõistluse. Kolmikmaavõistlus kergejõustikus oli uudne asi ja see tõttu valitses võistluste vastu suur huvi. Hoolimata sellest, et võistluse aeg oli meile väga varajane, mindi poolakate pealinna kindla lootusega, võita vähemalt lätlast. Poola võitmiseks ei hellitatud loomulikult mingeid lootusi. Esimese päeva järele, mil Eesti oli Lätist tublisti ees, näis kindlana teine koht Poola järele, kuid teisel päeval tuli ebaõnnestumisi üksteise otsa, ja lõpp oli Eestile mõruda maks pilliks maavõistluse ajaloo — Eesti jäi viimaseks, ja seda ainult ühe punktiga! Poola võitis ülivõimsalt 142 punktiga, andes Lätile ja Eestile 96 ja 95 punkti. Eesti oleks võinud võita Läti, kuid selle pani mokka Eesti esindaja protest. Esimesel päeval tahtsid kohtunikud tühistada ühe Eesti esindaja (vist Rähna) tulemuse 110 m tõkkejooksus (ei mäleta, kas oli 1. või 2. koht). Seega Eesti oleks kaotanud

5 või 6 punkti, alles oleks jäänud ikkagi teise võistleja toodud 2 punkti. Eestlaste nõudel tühistati jooks ja teisel päeval tuli unesti 110 m tõkkeid kordamiseks. Nüüd tühistati mõlema eestlase jooks ja Eesti jäi tõkkejooksus hoopis punktita. Läänud oli ka esimese päeva kaks punkti, millest oleks piisanud, et tulla teiseks.

Järgmine kolmikmaavõistlus peeti 1929. aastal Riias. See oli lõpptulemuse poolest kolmikmaavõistluste ajaloo kõige tasavõigisem ja lõppes üllatuslikult Läti võiduga. Esimese ja kolmanda vahe oli ainult 5,5 punkti — Lätil 114,5, Poolal 112,5 ja Eestil 109. Seega jäi Eesti teistkordselt viimaseks. Huvitavat võistluste kohta oleks märkida seda, et nii 5000 kui ka 10.000 m-is Beldsinski võitis poola pärastist jooksukuulsust ja olümpiavõitjat Kusocinski. Võidu lätlastele tõi Eesti võit viimases alas, 4×400 m teatejooksus; poolakate võidu korral oleksid nad ka kogu maavõistluse võitnud.

See oli üheks erandiks. Järgnevad kolmikmaavõistlused läksid kõik jälle Poolale.

Kolmanda kolmikmaavõistluse võistluspaigaks oli järjekorras Tallinn. Kuna see oli esimene kergejõustik Tallinnas, siis tekitas see suurt huvi ja üheks kergejõustikuvõistlus, peale Nurmi esinemise polnud enne staadionile meelitanud sellist pealtvaatajatehulka kui oli kolmikmaavõistlusel. Eesti, kes kaks korda oli viimaseks jäänud, osutus nüüd ootamatult favoriidiks, juhtides esimesel päeval suurelt. Teine päev

tõi aga jälle viiperasi ja Poola suutis Eestiga võrdselt 119 punkti saavutada. Suurema esikohade arvu tõttu läks esikoht poolakatele. Kaotus oleks aga jäänud võiduks, kui kohtunikud oleksid toimunud poolakate soovi järele. Nimmelt ei olnud Poolal 10.000 m jaoks teist võistlejat ja palusid paududa mehe eest kolm punkti. Eestlased polnud sellega aga nõus. Poola esindaja saatis jooksma siis Kusocinski, kes juba kolm jooksu oli võitnud ja kellest arvati, et ta neljandale ikkagi midagi erilist ei suuda. „Kuso“ tuli aga esimeseks; teine poolakas jäi viimaseks ja Poola sai seega 7 punkti ja Eesti 9. Poleks „Kuso“ aga jooksnud, oleks Poola saanud ainult 5 punkti Eesti 11 punkti vastu, ja eestlased oleksid seega kogu maavõistluse võitnud 4 punktiga. Seega oli esimene kolmikmaavõistluste ring läbi ja Poola oli tõestanud oma paremust.

Samal aastal, (1930), toimus Tallinnas ka esimene kaksikmaavõistlus. Maavõistluse sünd oli täiesti juhuslik, nagu seda näitab juba vastase nimi — Jaapan! Jaapanlased Euroopa-turnee alguseks võistlesid Soomes, kust neid siis ka Eestisse meelitati.

Maavõistlus lõppes Eestile ränga lüüasaamisega — 49:91, kusjuures Eesti sai ainult kaks esikohat. Jaapanlased ise olid Tallinnas suureks tõmbenumbriks. Staadioni poole seadsid oma sammud siis ka inimesed, kes seda paika varem polnud külastanud; nüüd tegid nad seda selleks, et näha jaapanlasi. Tõmmunahked nipponipojad tekitasid siis rohkesti imetlust oma kerguse ja elastusega. Jaapanlaste poolt saavutatud tugajärgedest olid mitmed Eestis ennenähtamatud ja tekitasid sensatsiooni, nagu kõrgus 191, teivas 4,00 ja 400 m. 49,8 sek. Viimased kaks on praegugi veel staadioni rekordideks.

VÕLUHELID — „KÕHUKOOPAST“

Lastekino varjukülgi Venemaal

aregadel tegeleda, et nad ei tuleks kurja-
dele mõttele. — Nende abinõude tule-
musest pole „Pravda“ senini veel mi-
dagi teatanud.

5

Filmikiri Hollywoodist.

Marlene Dietrichi lahutus suur bluff!

Kuidas ja miks muutus Greta Garbo iseloom?

Inglise ja Ameerika ajakirjanduses ilmub järjekindlalt teateid, et Marlene Dietrich kavatses lähemas tulevikus lahutada omast mehest, režissöör Rudolf Sieberist, ja abielluda teistkordselt. Harilikult mainitakse nõudlejana Marlene källe ja südamele mõnd ta filmipartnerit või režissööri. Neil päevil Marlene palus ajakirjanduse esindajaid, nende hulgas ka nende ridade kirjutajat, kategooriliselt ümber lükata kuulujutte tema perekondlikest lahkkelidest. Ta seletas, et abiellunud Sieberiga 13 a. eest, kui tema, Marlene, olnud alles 18 aastane, ja et ta loeb oma meest kõige eeskujulikumaks meheks maailmas, ning ei mõtlegi temast lahutada, seda enam, et neid seob veel tütar Marie-Heidete, kes hiljuti sai 12-aastaseks.

Marlene jutustas, et nende lahuselamine on seletatav sellega, et Sieberil on väga hea koht „Paramounti“ Pariisi-osakonnas, kus ta tegeleb „Paramounti“ filmide prantsuse versioonide lavastamisega, mis põhjusel tal pole mingit mõtet siirduda Ameerikasse. Marlenet ennast aga seob mitte vähem hea koht „Paramounti“ juures Hollywoodis, kusjuures alatised filmimised ei luba tal sageli sõita Euroopasse. Marlene loeb oma mehe eeskujulikkuseks just seda asja-

olu, et ta ei takista oma naise karjääri. — Nii Marlene enda seletus. Aga kus suitsu, seal tuld, ütleb eesti vanasõna.

Hollywoodis kureerib täiesti ennekuulmatu kuuldus: Greta Garbo, kes nii paljude aastate kestel oli kuulnud oma äärmiselt kinnise, tagasihoidliku ja üksildase eluviisiga, ning vältis kokkupuutumist inimestega nagu katku, on, ootamatult kõigile, muutunud seltskondlikuks ja lõbusaks naiseks.

Endistel aegadel, kuuldus sõna „lehe-mees“ Greta pörkus tagasi nagu piitsalöögist; nüüd aga Greta võtab meelsasti jutule reporterit, külastab kokteil-olenguid ning ilmutab äärmist sõbralikkust kõigi kaastöölise vastu Metro-Goldwyn-Mayeri stuudios.

Peale selle ta teatas, et pärast filmi „Krahvitar Valevka“ valmist, milles ta praegu esineb, ta loobub nutmast ja suremast kinolinal, vaid hakkab esinema peamiselt kergesisulistes komöödiais, milledes teda pole veel näinud publik. Sellest ma kirjutasin hiljuti „Film ja Elus“ pikemalt. (Vt. „F. ja E.“ nr. 12.)

Mis mõjus niivõrd muutlikult ekraani „Suurele Vaikijale“, nagu kutsutakse Gorb Ameerikas? Nagu nüüd asjaomastes ringkondades kinnitatakse, olevat Greta Garbo senine üksildus seletatav ta nõrga tervisega. Nii füüsiliselt kui moraalselt raske filmitöö juures ta pidi kogu aeg võitlema haigusega, mille vastu aitasid peamiselt päikesevannid. Greta käsustas iga vaba hetke, et lebeda päikese käes oma maja aias, aga väntamise ajal veetis vaba aja oma kantavas buduaaris, kus ta filmimise vaheaegadeid pidi lebama voodis, et säilitada jõudu.

Nüüd on arstide arvates Greta tervis taas kõigiti korras, ja see mõjus hoobilt ta kinnisele iseloomule, muutes ta oivaliseks, lõbusaks seltskonnainimeseks. Esimeste tunnustena selleks olid paar juhtumit, kus Greta viskas töö juures nalja režissööridega ja ametiõdede-vendadega. Piiritu häämus...! Kõik olid sellest niivõrd hämmastunud, et ei tunnud enam „suurt Gretat“ selles nalja-puistavas naises ära. Nüüd aga on nad juba harjunud Greta „uue omapärasusega“ ning leiavad ta ennistisest palju armsama olevat.

Los Angeles, jaanikuu algul 1937. a. S. A.

BERTHOLD EBBECKE.

Nädalaringvaadet kinolinal saadab kõlav hää. See kajab pidulikult läbi pimedate kinoruumi. Uudishimulik filmireporter sosistab kiitust selle hääle üle oma kõrval istuval näitlejale Berthold Ebbecke'le. See naerab ja toksib oma kaaslasel ribide vahele. Ja siis sosistab ta: „See on minu vennas.“

Peab ütlema andekas perekond, kui saadakse teada, et kaks venda korraga on mikrofonikangelased. Vanem Ebbecke oli enne hallomees Berliini ringhäälingus ja nüüd on ta ühe nädalaringvaate kõneleja. „Väike“ vend Ebbecke vallutab endale praegu filmis maad. Ta on samuti ringhää-

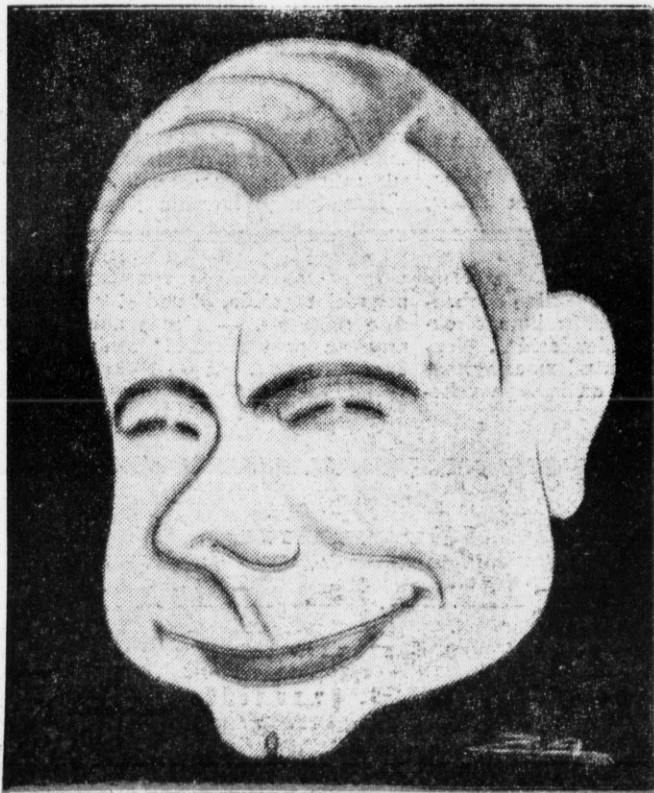
lingust „pärit“. Alles hiljuti lahkus ta sealt, ta austajannad pole teda veel unustanud. Nad näevad teda jälle filmis, näevad ta musta tulipead, tumepruunide silmadega, kuulevad ta metallist väljendusriikast häält, mida eetritlained neile seni nii tihti olid koju toonud.

Berthold Ebbecke mängis Ufa „Kerjusüliõpilases“ Jan Janikit ja nüüd mängib ta filmis „Ratsutamine vabadusse“ poola ohvitseri. Kuid olgugi, et Ebbecke on mikrofonid vahetanud, pole ta oma ringhäälingut unustanud. Kui ta nüüd oma eluteest räägib, asetab ta ringhäälingu oma arenemise keskpunktiks.

„Minu elutee on õieti välja läinud inimsaatuses. Mul pole sugugi teisiti läinud kui tuhandetel teistel pärast maailmasõjaaegsetel noortel. Mu lapsepõlve kodu asus Lõuna-Saksamaal. Mu kodu oli alati avatud kunstnikele. Teatriinimesed, kunstnikud, maalijad, olid mu vanemate külalised. Alati hõljus mu ümber kunstiohkkond. Unistasin juba teest lavale täitsa noorelt. Aga mida teha, ilma rahata, sest vahepealne inflatsioon oli kõik segi paisanud. Tegin tööd, kuid ilma eesmärgita, nagu tuhandet noored tolaljal. Kuid siis oli mul isu täis sest mõttetust töötamisest. Pealegi ei leidunud enam kohta.

Aga ka see aeg tõi mulle kasu. Polnud vaja enam joosta töö pärast — mul oli aega, palju aega. Sel ajal küpsin ma. Sattusin teatri juurde. Wiesbadeni teatris tohtisin esineda statistina. Sellele järgnesid siin-seal väikesed paarisonalised osad. Pidin jälle rändama, et teenida paar penni. Aga mul oli juba oma eesmärk. Mul oli mõtet elamiseks. Sel ajal leidsin inimese, kes sai otsustavaks mu elule. See oli mu õpetaja, krahvinna Irma Villenoeuve. Siis alles septsesin otsustava osa oma elukutsele. Kolme aasta jooksul õppisin põhjalikult, kuidas keelt valitseda ja sellesse tundeid valada. Siis tuli aeg, kus ma tahtsin lõplikult minna lavale. Ma usaldasin end, sest hääle — ilusaima inimliku väljendusvahendi omamine andis mulle kindlust. Siis tuli mu teele Frankfurdi ringhääling. See oli mulle raske otsustus — rambivalgusest ja publiku poolehoojust, kottumidest ja mingist loobuda ja saatjaruumi anonüümsusesse astuda. Aga ka see oli jälle hea mulle, sest ringhääling kinkis mulle näitekunsti olulisima osa — absoluutse loomulikkuse. Mikrofon ei salli paatset. Väike valge marmorplokk oli mu valjuks arvustajaks...“

Ja nüüd on Berthold Ebbecke filmi läbi saavutanud selle unelma, kõigi näitlejate soovi: mõjuda hääle ja liigutustega.

Heinz Rühmann

Maria Gebotari jutul

Filmikiri Tempelhofist.

Tempelhofis, väikeses filmilinnas Neubabelsbergis käib kibe töö. Veendusin enne, et Maria Gebotari on seal ning sõitsin siis kohale.

Polnud aga nii lihtne too kokkusaamine temaga, kui arvasin seda enne Berliinis! Esitaks tuli teha kauakestav ronimine üle dekoratsioonide- ja mööblimägede. Tekkis juba arvamine, et kui samast teed peavad kasutama ka näitlejad, siis arenevad nad peagi kõik suurepäraseks alpinistideks.

Kui jõudsin oma teejuhiga kohale, siis ilmnis et — Maria Gebotari oli läinud just praegu garderoobi.

„Raske on see elu maailmas,“ ohkasin, pühkisin laubalt higi, kuna ateljees valitses troopiline soojus ja alustasin uut ronimist sama teed pidi, ent nüüd juba vastupidises suunas.

Lõppeks seisin garderoobi ukse juures. „Kindlasti tuleb nüüd ronida jällegi sama teed tagasi,“ ironiseerisin endamisi, ent eksisin. Koputusele vastati ja mõni hetk hiljem istusin kinokuulsusega vastamisi. Aaval toolil ning arenes elav keskustelu.

„Mida võiksite jutustada endast ja omast osast praeguses filmis „Tugevad südamed?““ pärin iluduselt.

„Teie teate,“ alustab ta ladusat vestlust, „et mu esimene film oli „Tütarlaps valges“. Tõllal läksin, võite arvata isegi, teatud hirmuvärinaga ja kartlikusega aparaadi ette. Saada filmitud esimest korda, pole ju mingi naljaasi! Vahepeal olen aga kodunenud selle olevusega, milline jäädvustab halastamatult kõik ärritused ja tunded. Praegu olen väga rahul ja rõõmus, et oman siin mängimiseks osa, mis laseb mul olla samal ajal nii näitlejatar kui ka lauljatar.“

Maria Gebotari kord unistav, kord rõõmust särav nagu näitab rääkides teoksil olevast filmist otse emalikkude õrnust. Kui räägiks ta omast lapsest.

„Mängin selles filmis lauljatar. Film kujutab teatud maad peale maailmasõda, kus kannatasid kõik ja ka mina. See on ühesõnaga kuju, mis õpib tundma kõiki inimliku kannatuste varjundis ja annab mulle näitekunstilisi loomisvõimalusi. Sarnaseid ning nii suurel määral nagu olen soovinud endale juba kaua.

Mõnes punktis ühtub film mu enda eluga. Põlvenen Bessaraabiast ja ajal, millal teostub filmi sündmustik, rändasin Euroopa pealinnades Moskva Kunstiteatriga. 1928. aastal tuln Berliini ja vähe hiljem palgati mind Dresdener Rigiooperisse.“

Ootan huviga järgnevaid sõnu, sest filmitäht mõtleb esiteks hetke, siis lausub:

„Järgnevast teate te, tulid lepingud Berliiniga ja alates sellest ajast võngun teatavas mõttes pealinna ja ilusa Dresdeni vahel.“

Jutt kalduv muile asjule ning peagi olen sunnitud jätma hüvasti, kuna filmitähte kutsuvad ta kohustused. Võluva naeratusega soovib ta mulle head teed.

Head edu- ja kuulsusteed ka Sulle, suur kunstnik ning hingeelu tõlgitseja!

Berliinis 18. V 37. W. S.

Marta Eggerth praegu „Modernis“ linastuvas filmis „Kus löö lõõritab“

Grete Mosheim abiellus multimiljonär Gouldiga.

Nagu meile Viinist teatakse, on leidnud kinnitust sealseis teatringkondades ringle nud kuuldus: tuntud filmitar Grete Mosheim on abiellunud USA raudteekuninga, multimiljonär Haward Gouldiga. Laulatus leidnud aset Klagenforti evang. kirikus.

Nagu jutustatakse, olevat peigmehe üks tingimus olnud: Grete loobugu nii lava kui ka filmitegevusest! Niiviisi on lõppenud üks hiilgav näitlejakarjäär.

Grete Mosheim hakkas oma teatritegelust tuntud lavastaja Max Reinhardi juhatusel ja kaitse all. Ta on hästi tuntud ka meil, oma rohkearvuliste filmide kaudu.

Olles pooljuuti, Grete Mosheim ja ta õde Lora Mosheim (ka näitlejatar) olid sunnitud lahkuma Saksamaalt. Uhtaegu Grete lahutus omast mehest, tuntud teatri- ja filminäitlejast Oskar Homolkast. Sellejärel Grete siirdus Inglismaale, kus peagi tõusis esikohale teatrimaailmas.

Sule ja karikatuuriga maailma vallutama

Augusti algul alustavad suurmatka mootorrattastel läbi maailma meie lehe peatoimetaja Heino Tammet ja Eesti tuntum karikaturist Elmar Jaanimägi.

Suurmatka eesmärgiks on meie kodumaa igakülgne tutvustamine, kusjuures hra Tammet avaldab läbisõidetavates suuremates riikides teoseid Eesti üle. Hra Jaanimägi omalt poolt rikastab neid teoseid sharsidega nii Eesti kui kõigi Balti riikide tege- laste üle. Ühtlasi korraldavad mõlemad kõigis maailma tähtsamates linnades karikatuuride näitusi, viies Eesti kunsti kõikjale.

Peab tähendama, et hra Jaanimägi poolt on seni korraldatud umbes 30 näitust oma töödega Balti riikides ja kaugemal, mis siiani kõik on leidnud igal pool kõige soemat tunnustust.

Kindla veene enese vooruslikus tahtejõus läbi- loomiseks kõigist teekonna raskustest ja palav soov rakendada eneste võimeid armastatud isamaa propa- geerimiseks ka seal, kus senini pole veel tehtud se-

Vaadelles nende matka sellest küljest, julgeme loota, et selle tulemused, kas või rahvastega vahe- tusesse kontakti astumiseks, sünnivad palju kerge- mini ja mõjuvamalt kui harilikul sõidu viisil.

Mõlemad suurmatka alustajad on „maakera tol- mutamises“ juba nii õelda veteraanid, kuna nad on sooritanud pikemaid matke ja viibinud aastate kaupa välismaadel. Meie lehe peatoimetaja on senini oma matkadel läbistanud üle 60.000 kilomeetri ja arvutu hulk linnu ning karikaturist Jaanimägi sammub sü- dilt samade tähiste püstitamise poole.

Asja üksikasjade valgustamiseks võtsin mõlemad maade vallutajad päris küsimuste risttule alla.

„Kuidas kavatsete teostada seda omapärast matka?“ küsitlen hra Tammetit, kes võitis hiljuti klassiloteriil suurema summa ja ehitab nüüd oma ka- vatsuste alusmüüri saatuse lahkele lubavale naera- tusele.

„Üsna ilhtsalt,“ vastab ta. „Nagu teate, on mulle õnnelamanna poolt kindlustatud reisi põhi- kapital. Reisu teostame BMW mootorrattastel, mil- lised on maailma parimad.“

„Millised on teie kogemused mootorratta spor- dis,“ pärin edasi.

„Olen 1931.—1933. aastani läbistanud mootor- rat- tal ligi 2000 linna, kihutades maha üle 60.000 kilo- meetri. Järjekult olen sellel alal juba „spets“.

„Ütle site, et teostate selle matka sulle ja karika- tuuriga?“

„Seda me just teeme!“ kõlab vastus mõlema mehe suust korraga. „Korraldame igas suurimas linnas karikatuuride näitusi. Mina isiklikult jääd- vustan kõigi maade tegelasi ajalukku ja loodetavasti tasub see õilis eesmärk ka majanduslikult,“ ütleb naeratades hra Jaanimägi.

„Ja teie relvaks on siis sulg?“ pärin Heino Tam- metilt

„Viimased aastad pühendusin ajakirjandusele ja filmile, toimetades ja välja andes ajalehte „Film ja Elu“. Nüüd on minu uueks ideeks rakendada isa- maalisele propaganda tegevusele ja kunsti teenistu- sele. Selleks annan teel välja kõigis läbistatavate maade kohalikkudes keeltes teoseid Eesti maa ja rahva igakülgseks tutvustamiseks. Ühtlasi püüan jäädvustada ka sulle seda, mida leiän huvitavat reisul.“

„Milliseid kavatsusi on teil veel seoses matkaga?“

„Kavatsen astuda ühendusesse kõigi väliseestlas- tega. Kuna valdan peale tähtsamate keelte ka Es- perantot, tahan reisu kestvusel luua sidemeid ka kogu maailma esperantistidega.“

Jätan hra Tammeti hetkeks rahule ja pöördun mingit joonist loova karikaturisti poole küsimusega:

„Ja milline muus kutsub teid kaugusest, et alus- tate rünnakut maailma arvamise kantsile?“

„Kaugusest ei suuda näha täpselt — on ta „blond“ või „brünett“, vastab ta lõbusalt ning jätab mu, vaatamata vastusele, täielisesse teadmatusesse muusa iseloomu üle.

„Muidugi informeerite meie lehte esmajoones oma elamustest võõrail mail?“ küsin.

„Loomulikult,“ vastab peatoimetaja. „Film ja Elu“ lugejaskond on minu parimaks sõbraks, kelle ees ma ei taha jätta midagi saladusesse. Kuid pä- rast reisu lõppu kavatsen veel kirjastada suurteose, milles oleksid jäädvustatud meie suurimad ja põ- rutavamad elamused.“

Karikaturist Elmar Jaanimägi

Olen rahuldatud, praeguseks, ning lahkun, kuna minu intervjuuga katkestatud kalkultatsioonid alus- tavad uue hooga.

Merivoo.

Peatoimetaja H. Tammet

da, on tõukejõud mis suunavad mõlema pilgud avara maailma poole ta võitmiseks. Edasi! Vallu- tama mite püssi ja mõõguga, vaid kultuursete rel- vade, mis ei tekita ainustki haava, vaid siluvad konarlisi teid, mis viivad meie rahvalt teiste juure.

Arvestades matka tingimusi, mis osutuvad hari- likkusega võrreldes mõnikord ehk vägagi ebaharilik- keks, jääb avaldada vaid tõsist soovi, et neil ava- neksid, nagu enamuses mootorrattureile, võimalused tungida läbisõidetavate maade ilusalvedesse, kuhu ei juhi raudruunad ja rahvaste hingeelu varjatud õilsustesse, mis jäävad kiirelt tõttaval turistil mär- kamatult kahe silma vahele.

Vabadussõja ajaloo ilmumise asjus

Vabadussõja ajaloo populaarteadusliku välja- ande I. köite ilmumine viibib. Selle peamiseks põh- juseks on nõuetele vastava kriidipaberi puudumine kodumaal tarvilikul hulgal. Nimelt selgus ettel- miste saamisel, et kriidipaberil tuleb trükkida 1000 eks. rohkem kui esialgul arvestatud. Tuli anda vä- lismaale täiendav kriidipaberi tellimine, mille täit- mine ühes paberi kohaletoimetamisega nõudis 2 kuud. Seevõrra viibis raamatu trükkimise algus ja vastavalt viibib ka ilmumine. Peale selle suure, kvaliteetnõuetele vastava raamatu trükkimine oma- kord nõuab rohkem aega. Praegu on trükitud 15 poognat ja küsil lõpupoognate mürdmine.

Eeltoodud põhjusil Vabadussõja ajaloo populaar- teose I. köite ilmumist broseerituna on oodata au- gustikuus. Raamatu köitmine nõuab veel paar kuud aega. Lp. raamatu-tellijad, palume viivitust lah- kesti vabandada, arvestades komitee head tahet välja anda teos, mis rahuldaks lugejaid nii sisu- liselt kui trükitehniliselt.

Vabadussõja Ajaloo Komitee.

Heino Tammet oma „Trium- phiga“ 5 aasta eest rännakul läbi maailma. Ülesvõte on tehtud Nürn- bergis, Baleris

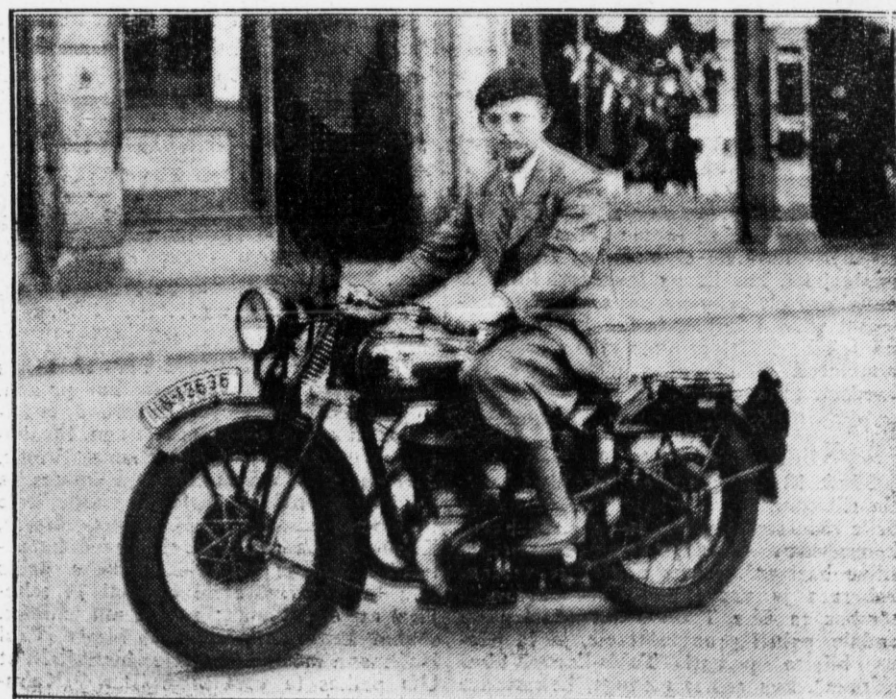

Foto Tobis-Cinema

Rõõmust sädelev Jenny Jugo filmist „Öö keisriga“.

Magda Schneideri vastuvõtt Karlsruhe

Magda Schneider kutsuti Karlsruhe ühe oma filmi esietendusele. Ta sõitis öö läbi ja jõudis hommikul vara pärale. Asja edaspidisest arengust jutustab „Badische Presse“:

Varane hommik, vaevalt üle kella seitsme. Inimestest tühi jaamaperroon. Üks elegantne daam karusnahkses mantlis ja ta sõidukaaslane seisavad oma kohvrite keskel ja vaatavad kaunis abitult ringi.

Daam karusnahas: „Mõistad sa seda?“
Saaja: „On tõesti hurmav vastuvõtt!“
Daam karusnahas: „Oleks mul vähemalt aimu, kus hotellis meid oodatakse... ma ei tea ju ka isegi seda, millises kohas pean esinema!“

Saaja ühele mõeldud raudteeametnikule: „Kas võite soovitada meile üht esmajärgulist hotelli?“

Ametnik: „Jaa, oleneb sellest, kas tahate elada linnas, või jaama juures?“

Daam karusnahas: „Ma ei tea, mida teha. Ma pean seal esinema kusagil kinos. On teil vähemalt aimu, kus see on?“

Ametnik: „Nii, nii, filmist olete teie... ahaa... jaa... jah, seda ei tea ma küll, kus see võiks olla, aga parim on, kui võtate hotelli linna.“

Tegevuspapik kandub edasi jaamahoonesse. Üks hotelliteenija tuleb tötates: „Toad on juba tellitud teie jaoks, armuline proua!“

Daam karusnahas hingab kergendatult: „Noh, ometi, vähemalt üks valgusekürl! Kas tunnete siis mind?“

Hotelli teener: „Seda just mitte, aga seda näeb siiski kohe, et tulete Berliinist.“

Daam karusnahas: „Et te ei vahetaks mind kellegagi ära, öelge — kas teate, kes ma olen?“

Hotelli teener: „Jaa, seda ma ei tea!“

Daam karusnahas: „Ma imestan, et kinnost, kus pean esinema, pole ilmunud jaama ainustki isikut.“

Hotelli teener: „Jaa, sellest saan ma juba aru! Teate seal jookseb üks sarnane armastusfilm ja seal on neil eile õhtul olnud kolle tung. Härra Kasper (see on kinoomaniku nimi) on seepärast muidugi magamas.“

Daam karusnahas kuulatab huvitatult: „Kuidas on selle filmi nimi?“

Hotelli teener: „Jaa, seda ei tea ma ka.“

See oli Magda Schneideri vastuvõtt Karlsruhe...

Fritz Lang

Filminoorsugu esitleb ennast

Selle pealdise all toome „Film ja Elus“ aegajalt lühikesi eluloolisi andmeid filmialgajast, kes Eestis jooksnud filmides esmakordselt kaamera ees seisnud ja kellest võivad kujuneda lugejate lemmiknäitlejad. Näitleja nime all sulgudes on nimetatud film, milles nägime esmakordselt seda näitlejat.

Rudi Godden.
(„Truxa“)

Sünd. 18. apr. 1907. a. Berliinis (Austria riiklõudne), kus käis gümnaasiumis. Selle lõpetamise järel õppis 5 a. Brahmsi-konservatooriumis Hamburgis laulu (lühiriline bariton), esines näitlejana teatris, kabarees ja varietees. Ühes näidendis tõmbas ta ühe Tobis'e dir. tähelepanu endale, paluti proovivõtetele, ja 14 päeva hiljem palgati Tobis-Europa-filmi „Truxa“, kus esines menuga, kehastades lava-inspitsienti.

Paul Hoffmann.

(„Jasina, mulemmik, sõidad kaasa...“)

Sünd. 25. märtsil 1902. a. Barmenis ajakirjaniku ja teatrikirjaniku pojana. Lõpetanud Düsseldorfis keskkooli, ta õppis mitu semestrit kunstiajalugu, filosoofiat ja germanistikat Münchenis, Viinis, Marburgis ja Würzburgis. Viimases ta sai ka oma näitlejahariduse. Sellejärele ta teotses näitlejana Aachenis, Geras, Kölnis ja Dresdenis, kehastades karakternäitlejaid ja elumehi. 1936. a. palus Ufa ta proovivõtetele Berliini ja sellejärele sai osa filmis „Ja sina, mu lemmik, sõidad kaasa...“ Selles filmis Paul Hoffmann mängis nii väljendusrikkalt, et Ufa palkas ta veel teise filmi „Kolmnurk“.

Reinhold Schünzel lahkus Saksast

Londoni näitlejate- ja teatriringkondades räägitakse viimasel ajal palju tuntud filmirežissööri ja -näitleja Reinhold Schünzeli viimase filmi „Oukonna loo“ ärakeelamisest Saksas. Reinhold Schünzel, kes praegu viibib Viinis, andis „Daily Express“ Viini kirjasaatjale usutluse, milles ta jutustas, et pärast viimaseid raskeid konflikte, mis ta on pidanud läbi elama Saksamaal, ta ei kavatsevat enam naasida Berliini.

Pärast niinimet. „aaria-paragraafi“ kehtimise mahakkest Saks filmitööstuses, Schünzel jäeti edasi omale kohale Hitleri eriloal, kuigi ta „kolmanda riigi“ „aaria-seadusandluse“ järgi on pooljuuti. Juba ammu tegid ta sõbrad, kes Saksast emigreerunud, talle ettepaneku lahkuda Saksamaal, kuid Schünzel olles rahvussotsialistide kõrgemate juhtide kaitsealune, polnud nõud sõprade ettepanekuga.

Nüüd pidi Schünzel seda vastu tahtmist tegema, sest tema viimane film „Oukonna loo“ tekitas tema vastu viha — selles filmis nähti pilget praeguse Saksamaa kohta. Kohe pärast selle filmi ärakeelamist Schünzel — mitte ootama jäädes võimalikke surveabinõusid enda vastu — arvas paremaks istuda esimesele Viini lendavale lenukile ning ülepeaka lahkuda Saksamaalt.

Uusi ameerika filme

„Mrs. Cheney roim“ — see populaarne, Riia teatris lavastatud Lonsdale'i näidend on toodud ekraanile. See on viimne film, mille lavastanud enne-aegselt surnud kuulsa lavastaja Richard Boleslavsky (end. Moskva Kunstiteatri näitleja). Peaosis Joan Crawford, Villiam Powell ja Robert Montgomery.

„Spionaaž“ — film rahvusvahel. relvadega kaubitsemisest. Edmund Lowe, Madge Evans, Kitty Gallian, Paul Lukas — see on näitlejate loetelu, kes esinevad selles põnevusfilmis, mille tegevustik sünnib mitmes riigis ja milles käib äge võitlus relvadega-salakaubitsejate ja rahvusvaheliste aferistidega, keda jälitavad mitne riigi salaluured. Filmi aktuaalsus teeb ta nauditavaks igasuguse maitsega vaatajaile.

„Vahvad kaptenid“ — uus mere-eepos. Selle filmi (vändatud Rudyard Kiplingi samanimel. romaani järgi) peaosis esinevad Freddie Bartholomew, Spencer Tracy ja Lionel Barrymore. Film valmis hiljuti ja ligemal ajal leiab aset ta ameerika esilinastus, mida põnevusega ootab kogu kinomaailm...

„Parnell“ — ta elu ja võitlus liri iseseisvuse eest, — see on film suure liri isamaalase Parnelli elust. Parnelli kehastab Clark Gable, tema sõbratari — Myrna Loy. See film püstitab inglise kuulsaimale ooperimajale „Covent Gardenile“ n. ö. „filmilise mälestussamba“.

„Südamed võiduajamisel“ — nii on uue Joan Crawford ja Clark Gable'i filmi pealdis. Crawford-Gable on armastatuid näitlejate-koostisi. Pärast pikemat vaheaega need näitlejad esinevad taas koos, ja oleks vist liigne mainida, et see on armastusfilm ja ilmub ekraanile ka saksakeelses versioonis.

„Kullapalavik“ W. Wellmanni juhatusel vändatud film Alaska kullaotsijate elust Jack Londoni kuuls romaani „Kui loodus kutsub“ järgi. Peaosis Clark Gable, Loretta Young ja tuntud koomik Jack Oakie.

Foto Ufa.

=====

Kaks head sõpra — Berthold Ebbecke ja ta „Roswitha“.

=====

Bojaari pulm

Viimaste Doni kasakate lühifilmide edu järele on Ufa otsustanud vända veel mõned filmid, kus keskpunkti oleks too tore Zharoffi koor.

Üks neist, esimene nimelt, kujutab bojaari pulma 17. sajandist. Siin tuleb vana-slaavi rõivastuse toredus oma ornamentaalses hülguses eriti esile.

Tervet tegevust juhatab, talle omase oskusega, Sergei Zharoff.

Wrangeli lüüasamise järele kogunes põgenikest Lemnose saarel grupp Doni kasakaid, kes olid laulnud varem kirikukoorides. Töötades ühes koos, harjutasid nad ka omi endiseid laule, misjuures juhiks kujunes Zharoff.

Esiteks laulsid nad saare külakestes, kuni nad interneeriti kõik Bulgaariasse, kus avanes võimalus esineda Sofias. Nende esimene programm sisaldas peale kiriklike ka ilmalikke palu. Kuigi nende ilusaimad pavad olid Bulgaarias, hakkas edu neile siiski kuhjuma ka mujal. Nende järgmine peatus ja tegevusväli oli Viinis ning siin jäi maailm kuulutama seda kunstiküllast esinemist.

Puccini oli see, kes aitas neid edasi, sest ta leidis kooris kaks häält, millised nii haaravalt ja loomulikult asendasid kirikukellade helinat, nagu seda siiani üldse ei peetud võimalikuks.

Nüüd algas kuulsus, Inglismaa, Itaalia, Saksamaa. Alates sellest ajast, tähendas Doni kasakate esinemine igas teatris võim seni väljamüüduid kohti.

Helifilm kroonis nende tööd, levitades nende mehelikke häält üle terve maailma. Nii „Bojaari pulm“ töötab anda unustamatuid taidlusi ja esteetilisi naudinguid kõigile kinokülastajaile.

Adolf Nul'i „abielu“

Ljubljanas, Jugoslaavias, vahistati keegi mees „seltskondliku ärevuse tekitamise pärast.“ Vahistatu nimetas ennast Adolf Nul'iks Grazist, Austriast. Ta oli levitanud kuulujuttu, ta olevat Greta Garbo mees, kelle ta Pariisis näinud ja kellel tal olevat kolm last. Kui see kuulujutt oli Ljubljanas levinud, kogunes võõras-tamaja ette sadandeid inimesi, et Greta Garbo meest oma silmaga näha. Politsei aga oli teisl arvamisel ja pistis mehe pokri. Kuna võimud arvavad, et „Greta mehe“ vaimne seisund jätab soovida, siis pannakse ta juures arstline ekspertiis toime.

Kohtupristav „külastas“ Franziska Gaali

Neil päevil, ühel varahommikul äratati Franziska Gaal omas hotellitoas Kobenzlis kohtupristavi poolt. Tema ja ta abikaasa, dr. Dajkovich seletasid, neil polevat väärtasju ega raha kaasas. Mispeale pristav pani aresti alla filmitari auto.

Nimelt nõuab Dux-Filmi A/S. Franziskalt 200 tuh. šillingit kahjutasu ja 40 tuh. šill. edisraha tagasimaksmist, kuna filmitar on tagasi lükanud 160 filmikäsikirja ning on keeldunud mängimast salongdaamide või sporditüdrukute osi. „Filmisõda“ peetakse ka Franziska poolt: ta nõuab filmiühingult kokkuleppe järgi saadaolevat 70 tuh. šillingit.

A. Hitler jagas filminäitlejaile tiitleid

Saksa riigikantsler ja juht Adolf Hitler jagas hiljuti propagandaministri ettepanekul järgmistele filminäitlejaile tiitleid:

Professori-tiitli sai tuntud lavastaja Carl Froelich; riiginäitleja-tiitli filminäitlejad: Heinrich George, Theodor Loos, Jakob Tiedtke ja Matthias Wieman.

FILMLEKSIKON

— Ühe inglise lennuliini Imperial Airways 14-istmel. reisulennukis, mis lendas 100 mtr. kõrgusel, näidati — kaugenägemise teel ülekantuna — uusimat Chas. Laugh-toni filmi „Rembrandt“, mille lavastanud Alex. Korda.

— Kopenhagenis varastati „Skandinavisk Filmilt“ mitu uut filmi ära, millede väärtus mitutuhat krooni. Varas oli nad ära müünud ühele vanakraami kauplusele 20 kr. film; kaupmees omakorda müüs filmid eraisikuile 35 kr. film.

— Esmakordselt Inglise Alamkoja ajaloos näidati hiljuti seal rahvasaadikuile fil-

mi „Surm tänaval“, mis käsitleb suurlinna liiklemisohutust ja linastatud 1100 inglise kinos. Sissejuhatavad sõnad ütles minister Hore-Belisha.

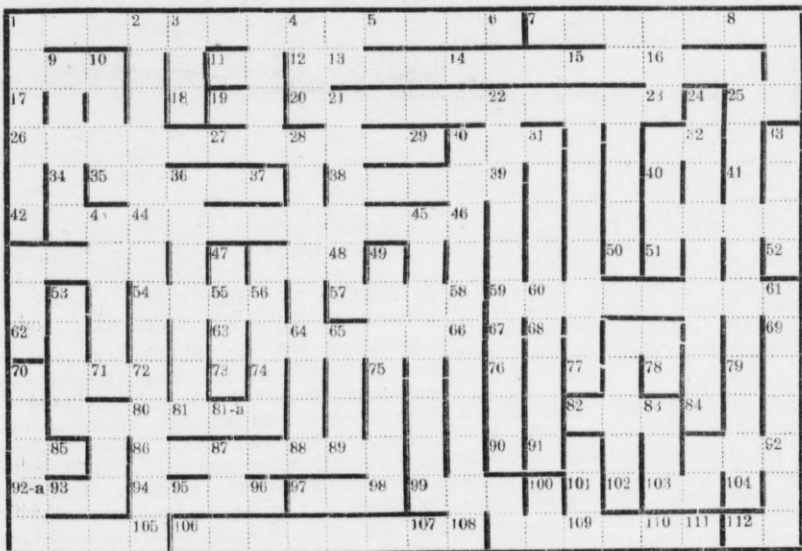
— Mehhiko eks-president Calles, kelle praegune president kindral Cardenas laskis küüditada lennuteel Mehhikost välja, on palgatud Hollywoodis nõuandjaks mitme Mehhiko-filmi väärtusel. Ühes filmis ta mängib peaosas.

— USAS-s kavatsevad vabariiklased esineda mängukaartide piltkujude muutmise eelnõuga. Kuningate asemel tuleksid end. presidendid Washington, Lincoln, Theo-

Nii sünnib film.

Režissör, operaator, valguse ja heli eriteadlased on terve oma ihu ja hingega asja juures.

Filmispiraal

Igasse ruutu tuleb üks täht. Käia kõige lühemalt teed antud numbri- numbrini. Keelatud on minna üle jä- meda joone ja diagonaalselt ühest ruu- dust teise.

Lühend m. h. tähendab möödunud hooaja.

1—5. hiljuti surnud kuulus filmitäht, 1—42. ainuke Paula Weesely film m. hooajal, 1—2—102. hiljuti abiellunud lauljatar-filmiidiva, 7—16. filmidiva Stolzi eesnimi, 8—25. filmidiva filmist „Armanud tütarlapsed“, 9—34. Amee- rika lauljatar-filmiidiva, 11—19. m. h. esmakordselt filmis esinenud noor fil- midiva, 14—41. saksa karakternäitleja filmist „Port-Arthur“, 7—10—36. amee- rika filmidiva, J. Veissmülleri abikaasa, 18—3. „Clo-Clo“ autor, 25—61—92. värske abielumees Holliwoodis, 26—29. helifilm Dolly Haas'iga, 27—4—12—15. m. h. huvitavamaid filme, kus debüteer- ris 11—19 all märg. filmitäht, 27—4— 20—28. helifilm m. h. peaosas Angela Salloker'iga, 24—40. filmidiva Engelsi eesnimi, 34—46. m. h. film Poola vaba- dusvõitlusest Villy Birgel'iga, 36—81— 64. „Premjäär“ debüteerinud kuulus Rootsi lavatar, 21—38—39—59. endiste hooegade pinevamaid džunglifilme, 21—57—58. helifilm Emil Jannings'iga, 39—22—77. naispeasolisi filmist „Sur- ma masurka“, 45—99—109. m. h. heli- film Gustav Fröhlich ja Lida Baaro- va'ga, 50—8. Ameerika populaarsemaid lauljaid, 52—38. peaosaline filmist „Üksik naine“, 52—40. „... Rasin, — helifilm H. A. Schlettov'iga, 53—80.

saksa filmidiva, 53—81. Dietrichi ees- nimi, 54—63. Cooperi eesnimi, 48—55. saksa filmikoomik, 39—59. saksa filmi- diiva, kes viimati esines „Tema viimases modellis“, 39—76. naispeasolisi filmist „Anatoli linn“, 59—79—83. helifilm Maurice Chevalier'ga, 60—91. Sand- rocki eesnimi, 44—62. ameerika filmi- diiva, 65—89. „...! Gaas! — eesti film, 46—107. m. h. helifilm Albrecht Schön- halsi ja Karin Hardt'iga, 67—90. Har- ry Piel partner filmis „90 min. pea- tust“, 79—78. helifilm Gustav Fröh- lichi ja Lida Baarova'ga, 70—93. kuus- lus lauljatar-filmiidiva, 71—43—37. he- lifilm m. h. esmakordselt debüteerinud lauljatariga, 73—47. saksa filmidiva 72—56. ameerika filmidiva, 73—49. eskimo-filmitäht, 76—67. kuulsa triikk- filminäitleja eesnimi, 181—a—66. saksa filmidiva, peaosaline filmist „Manja Valevski“ ja „Tema tütar Peeter“, 84—51. „Burgtheateris“ debüteerinud noor saksa filmidiva, 87—95. filmitähe Merkeli eesnimi, 94—96. H. Albersi partner filmis „Palava taeva all“, 75—97. Boris Karloffi parimaid filme, 88—86. m. h. omapärasemaid filme, 98—88—28. helifilm Willy Fritsch ja Lilian Harvey'ga, 100—110. saksa fil- midiva, 102—82. filmikoomik, 105— 71—72. ameerika filmidiva, 106—108. poola filmitoodangu parimaid filme, 131—100. A. Wohlbrücki partner „Port- Arthuris“, 13—6. ameerika kuulsaim filmitäht — tantsitar, 46—68. helifilm G. Fröhlich ja Renate Müller'iga, 92—112. eelmise filmikoomiku paari- mees, 92—a—85. filmilaps.

Roosevelt ja Wilson, sõdurite asemel — gangsterid, nagu Dillinger, Al Capone j. t., või tuntud poliitikategelased, ja emandate asemel filmitarid Greta Garbo, Jean Har- low, Joan Crawford ja Jean. MacDonald. Üks Philadelphia ajaleht korraldas auhin- nalise ringkümise, et põhimõttel „rahva- hää — jumala hää“ selgitada küsimust, milline filmitar peab kehastama poti-, ruu- tu-, ärtu- ja ristiemandat, kuna igal kaar- dil on ju teadupärast oma sümbolne tä- hendus, millel USA-s, kus kaardimoorid ja hiromandid veel tähtsat osa mängivad, on suur tähtsus.

— 20th-Century-Fox maksis kuulsale Kanada Dionne-viisikutele 9-minutilise esi- nemise eest filmis „Külaarst“ (jooksis l. a. ka Eestis) 50 tuhat dollarit. Pathe News maksis neile filmiülevõtte pealt 45 tuhat dollarit.

— USA kinode bruto-kassasissetuleku järgi otsustades on jänkide armastatuim fil- minäitleja Shirley Temple, 1935. a. Kanadas koos Wiley Postiga hukkunud Will Rogers seisab veel tänapäeval 93%-ga II kohal. Edasi on Clark Gable 73%-ga, Fred As- taire ja Ginger Rogers (üheskoos) 57%-ga, Joan Crawford 55%-ga, Claudette Colbert 52%-ga, Dick Powell 50%-ga ja Wallace Beery 47%-ga. Greta Garbo, Ann Har- ding, Jean Harlow, Marlene Dietrich, Gary Cooper j. p. t. kuulsused seisavad alles 20-dal või 30-dal kohal.

— Frankfordi M. ä. ilmastikujaama juh. prof. Mügge on vandanud ilmastikufilmi, mis väga õpetlik metsajaamade ametnikele.

— End. jaapani filmitar Takashima va- histati neil päevil, kui ta viskas Otsus, Kioto ligidal, kindralstaabiülema, prints Kanini sõidukisse ühe paberlehe. Võimud seletavad, Takashima olevat morfinist ja nõdrameelne. Takashima põlvneb heast pe- rekonnast, aga seiklusrikka elu läbi põhja läinud; ta vend on direktoriks Tokios ja seletab, ta öde olevat äärmusse kalduv ja kärmelne.

— Shirley Temple on Tehhase metsnike- korpuse aukapten ja Kentucky kaitsejõu au- kolonel. Ta võtab iga päev vastu 20 aja- kirja päevapiltnikku ja teenib praegu ainu- üksi filmitööga 300 tuhat dollarit aastas. Peale selle saab ta hiiglahonorari firmadelt, kes kasutavad teda kirjas ja pildis reklaa- miks omi nukkudele, kübarale, mantlitele, kingadele, aluspesule, gramfoniplaatidele j. p. m.

— Hollywoodis on keskus, juhutatud mr. Stefensilt, mis varustab filmiühinguid „mü- raga“, näit. palkide praksumine kahjutule ajal, kuulipildujaragin, kahurimürin. Milaa- no doomi kellahelin, ööbikulaul, köökukku- mine, skandaalstseenid, kortepurelemine, „kassikontsert“, mere- ja metsakohisemine, lapsenaer, surnud riigivalitsejate hääled ja isegi õrn suudluslaks... Keskus evib üle miljoni meetri „müra“-filmi mitmesuguse „müra“ ja heliga.

— Wimbledonis, Inglismaal, keelas kohus ühel 18-a. noorukil 2-ks aastaks kinoskäi- mise ära, kuna ta etenduse ajal oli ühe advokaadi naisele liginud enam kui ar- mastusväärselt.

— Liane Haidi vanad vanemad, kes ela- vad Viinis, said ühelt 21-a. maadrukult väljapressimiskirja — 200 šill. raha või elu! Tüdruk otsustas kätte tasuda Liane Haidi vanematele, et nende tütar Liane ei võtnud teda teenijaks enda juure.

— Hollywoodi (tuletatud inglise palmi „hollypöösas“ sõnast) asutas noor armasta- japaar, mr. Wilcox ja ta naine, kes 1887 a. ehtasid omale sinna üksidusse väikese ma- jakese. Peagi tekkis sinna linn 700 elani- kuga. Oma esimese elaniku auks kannab üks vaikne, väike tänav Wilcoxi tänava nime.

— Greta Garbo sõidab varsti mõneks nädalaks puhkusele Euroopasse, et siis taas Hollywoodi naasida, kus ta esineb krahvitar Valevskana samanimelises filmis. Tema partneriks on selles filmis Napoleon I ke- hastaja Chas. Boyer; ka Barrymore män- gib ses filmis kaasa.

— Ühel suurel Inglise „rahvahaaletusel“ otsutati, kes filmitaridest räägib kõige pa- remini inglise keelt. Suurima arvu hääli said Norma Shearer ja Madeline Carroll. Greta Garbo ja Marlen Dietrich ei saanud ühtki hääli.

— Üks Pennsylvania võõrastemaja oman- das kuulsa filmiarmastaja John Gilberti (su- ri l. a.) voodi tuhande dollari eest, ja teeb sellega atraktsiooni „üürides“ seda välja pulmareisijatele ja mesinädalaid pidajale.

— Kaks ameerika filmitähte, kes on ise- kad ja jõukad, ilma, et oleksid erilist and- kust, kukkusid oma viimaste filmidega hiilgavalt läbi ja olid sunnitud uute filmide väärtamisest isema rahaga osa võtma: „skandaalne“ filmitar Mae Vest ja tenor- elumees Bing Crosby. Südis ime: mõle- mad, kes evivad tujukate ja lohakate näit- lejate kuulsuse, olid oma uute filmide väärtamisest eeskujulikud ja innustunud näitlejad. Üks tuntud filmitootja lausus õigusega: „Milline idüll oleks filmitootmine, kui kuulsad „tähed“ oleksid alati isema ra- hadega tootjad.“

— „Relvastuseta rüütl“ väärtamisel Den- hamis juhtus tõeline rongionnetus, mille- juures mitmed said vigastada. Marlene Dietrich jäi nagu ime läbi terveks.

— Mary Pickford, Douglas Fairbanki lahutatud naine, abiellus hiljuti noore or- kestrijuhiga Chas. Buddy Rogersiga.

— Greta Garbo ostis oma 31. sünnipäe- val oma voliniku, venna Sven Gustavsoni, kaudu endale Haaby mõisa, 6 km kaugu- sel Stockholmist. Mõisal pole suurt krunti, küll aga üks hiiglasuur park.

Foto UFA

Ralph Arthur Roberts.

AFORISME:

Südame rahu on kodaniku tragöödia.

*

Kõige üksildasemana tunneb end ino- mene hotellitoas, enne kui ta on oma kohvrid lahti pakkunud.

*

Kui mees oma naise riietele liiga vähe tähelepanu kingib, tunneb naine end alati naisena, keda ei mõisteta.

*

Pealtkuulamist ei ole igav. Sealjuures võib alati midagi õppida. Rahjaks ei kesta aga meie huvi niikaua kui tun- nustus.

Kui petetud abielumehed oleksid veendunud, et nad üksi oma õnnetust teavad, oleks kindlasti palju vähem ar- mukadedaid mehi.

LÄBIMÜÜDUD

Kuna „Film ja Elu“ viimaste num- brite järele kestab lakkamatu nõudmine — siis teatame oma lugupretend logi- jatele, et „Film ja Elu“ nr. 14 ja 15 on täieliselt läbimüüdud.

Vähesel arvul võib veel talitusest saada teisi numbreid — mille väljasaat- mine sünnib harilikult korras — kui nõudele on lisatud nõutud lehtede väärt- tuses postmarke.

Neile, kes tellisid läbimüüdud numb- reid ja raha ette saatsid, palume teata- da, kas võime saata tellimishinna väärt- tuses uusi ilmuvaid numbreid.

„FILM JA ELU“ talitus.

Silvi Siniorg.

Mina ja päike.

Ma pruunistun ju mõni kuu, maht jelline on itta moos. Suis kõigib valge hambareid, tui jaiad letit toidupoos.

Ma olen sümbolilt ja neibis, maailmal tundmatu mu poos. Ma nartin päiksest valges fleibis ja bärarjib, tui ma triibis.

Ma rannatähtl veelten mehi, triibis mu võlud valja loob. Ets furamaali on äritehing, mis juuvenõnu ülla loob.

Ma olen päiksest raffineerit riivõid, et pruuniks pleefind hing. Nõif tahtnud muuga furameeri ent kõigil võits on armuling.

Eets olgu meeletu foonis, brittantu tuju ja kõif muu. Ser-appeal olgu külge loobub ja ostus kõigil olla tru.

Ring partner olgu looatoo juu — tuid orjats talle ma ei loo. Ta muutis ümber ajalugu ja olgu liitatu kõif määb.

Ma olen ise palato päike, mu piff jee päevitab mõnd meest. Mu hing tui furmaad kõif kalle, tui hantl hantle waid teeb.

Eel juupel päike olen mina, triibis miud embas fupetant, tui mõni noorus taetsofina ja ainnit miud on jumaltant.

Ma fannats tuiud peatpool pilvi, mis ehurajaturul reas, tuid fiiisti need ei folla filmi, tel filmad fäntatad on peas.

Ma riimid pole mitte jellele, et iga kriitil toraife jee. Ma pean päiksest oma wellele — waid teda fannan fudamee.